

اداره خانی:

عاطه بختاب بازارى صاحب خانی ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل:

آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

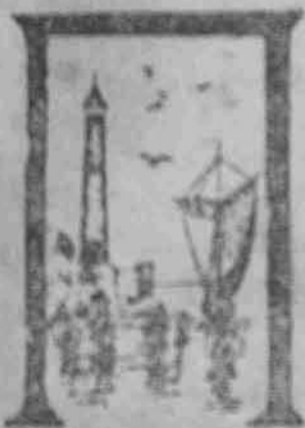
Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ.

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΕΥΘΥΤΗΣ - ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ὁλὸ μεγάλη συγκίνησις ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς κύκλους σας, ἀγαπητοί μου φίλοι, σχετικῶς μετὰ μαρικὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα στέλλουν εἰς τὸ Παιδικὸν Πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ Συνεργαδία ἀντιγεγραμμένα καὶ ὄχι ἰδικὰ τῶν.

Ἡ δ. Εἰρήνη, σύμφωνα μετὰ τὴν πρόσκλησιν, ποὺ ἔκαμε τὸ Παιδικὸν, λαμβάνει γράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα καταγγέλλονται οἱ πνευματικοὶ αὐτοὶ κλέπται.

Ἐλήφθησαν, βέβαια, αὐστηρὰ μέτρα πρὸς τιμωρίαν τούτων, ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι ἡ τιμωρία δὲν κατορθώνει μεγάλα πράγματα ἢ, τοὐλάχιστον, τόσων μεγάλα, ὅσον μία κατάλληλος διαφώτισις. Δι' αὐτὸ σήμερον ἐσκέφθη νὰ σὰς ὁμιλήσω διὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Ἐν ἔργον εἶναι καθαρῶς πρωτότυπον, ἂν ἡ κεντρικὴ τοῦ ἰδέα, τὸ μοτίβο καθὼς λέγουσιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν μουσικὴν, δὲν ἀνήκῃ εἰς οὐδένα ἄλλον, ἀλλὰ, ἡ εἶναι παρμένο ἀπὸ τὴν φύσιν, τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν κόσμον τὸν ἐξωτερικόν, ἢ ἀπὸ τὸν ἐσωτερικόν κόσμον τῶν αἰσθημάτων.

Ἐπίσης πρωτότυπον, κατὰ δεύτερον λόγον, εἶναι καὶ τὸ ἔργον ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῖου τὴν κεντρικὴν ἰδέαν ἔχει καὶ κάποιος ἄλλος πρᾶγματευσθῆ, ἀλλὰ τὸ ἐξετάζει ἀπὸ ἄλλην ἀποψιν, μετὰ διαφορῶν σκέψεις, μετὰ ἄλλους χαρακτηρισμοὺς.

Αἰρήνης, τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἰριγενείας τὴν ἔχουν πρᾶγματευσθῆ πολλοὶ δραματικοὶ συγγραφεῖς. Ὁ Εὐριπίδης, ὁ Ρακίνας καὶ ὁ ὁμογενὴς μας Jean Morgeas, καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν εἶναι πρωτότυπον κάποιο ἐξ αὐτῶν, διότι, ἐν ὁ μύθος τῆς Ἰριγενείας εἶναι ὁ αὐτός, ἐν τούτοις, ἡ πλοκὴ αἱ ἰδέαι, ἡ ἐξέλιξις τῶν χαρακτήρων εἶναι διάφορος.

Μετὰφρασις λέγεται ἐν ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶναι παρμένο ἀπὸ μίαν γλῶσσαν ἄλλην. Ἐχομεν πολλῶν εἰδῶν μετὰφρασις: πρῶτον τὴν ἐπὶ λέξει μετὰφρασιν, τὴν ἐλευθέραν μετὰφρασιν καὶ τὴν διασκευὴν.

Ἡ ἐπὶ λέξει μετὰφρασις εἶναι πιστὴ ἀπόδοσις τοῦ ξενογλώσσου κειμένου, ἐλευθέρα μετὰφρασις εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ ἔργου καὶ ὄχι εἰς τοὺς τύπους, καὶ διασκευὴ εἶναι τὸ ἔργον, τοῦ ὁποῖου ἡ κεντρικὴ ἰδέα εἶναι παρμένη ἀπὸ ξενογλώσσου ἔργον, ἀλλὰ αἱ λεπτομέρειαι καὶ ἡ πλοκὴ ἔχουν ἀλλάξει κατὰ τρόπον, τὸν ὁποῖον ὁ μετὰφραστὴς-διασκευαστὴς ἐθεώρησε καλλίτερον.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς εἴπω περὶ τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῶν φιλολογικῶν ἔργων: τῶρα ἔρχομαι εἰς τὴν ὑπογραφήν.

Ἡ ὑπογραφή! Τί εὐκολὸν πρᾶγμα! τί συνειδηστέον πρᾶγμα! δύο μόνον λέξεις καὶ ἴσως περισσότερον: Πέτρος Δημάνης, Ἰωάννης Ἀνδρέου, Πρόκλος Φλώρου. Αὐτὰ εἶναι ὀνόματα ἀπλά, ὅταν γράφονται ἀπὸ ξένον χερί μέσα εἰς τὸ κείμενον, ἀλλὰ γίνονται ἐπογραφή, ὅταν γράφονται μετὰ τὸ ἴδιον χερί τοῦ προσώπου, ποὺ τὸ ἔχει ὡς ὄνομα του, κάτω ἀπὸ μίαν ἐπιστολήν ἢ κάτω ἀπὸ ἓνα ἔργον.

Τότε, παιδιὰ μου, γίνονται τὰ ἀπλά αὐτὰ ὀνόματα φοβερὰ καὶ βαρεῖα πράγματα: γίνονται κάρβουνα ἀναμμένα, τὰ ὁποῖα εἴμποροῦν νὰ φέρουν τὴν καταστροφήν. Θέλετε παραδείγματα;

Βάζετε τὸ ὄνομα σας, ὑπογράφετε ὡς ἐγγυητὴς ἢ ὡς χρεώστης ἓνα γραμματίον. Δύο λέξεις! καὶ ὅμως αἱ δύο αὐταὶ λέξεις σὰς ἐπιβάλλουν ἀπὸ τὸν νόμον πλέον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πληρώσετε τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ὑπεγράψατε, ἄλλως, τιμωρεῖσθε. Ἐπειτα, ὑπογράφετε μίαν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν γράφετε μίαν κατηγορίαν, μίαν συκοφαντίαν, μίαν ὕβριν. Τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον κατηγορήσατε, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σὰς καλέσῃ εἰς τὸ δικαστήριον, νὰ σὰς κατηγορήσῃ ἐπὶ συκοφαντίᾳ καὶ, ἂν δὲν εἴμπορέσατε νὰ ἀποδείξετε μετὰ μάρτυρας καὶ μετὰ σαφεῖς ὑποδείξεις, ὅτι αὐτὰ, διὰ τὰ ὁποῖα τὸν

κατηγορήσατε, εἶναι ἀληθινὰ, τιμωρεῖσθε αὐστηρότατα ἀπὸ τὸν νόμον.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Μὴ νομίσετε, ὅτι ἔχετε δικαίωμα νὰ κατηγορήσατε κάποιον διὰ κάτι τι, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸν ἰδιωτικόν του βίον, δηλαδὴ διὰ κάτι, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ αὐτὸν ἀτομικῶς ἢ τὴν οἰκογένειάν του, διότι, καὶ ἂν ἐσὺ ἀποδείξετε τὴν ἀλήθειαν, πάλιν ὁ νόμος δὲν σὰς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποῖσατε ὅσα γινώριζετε διὰ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο. Αἱ πράξεις τοῦ ἀτόμου, ἐφ' ὅσον δὲν πειράζουσι κανένα, δὲν δίγουσι τὴν κοινωνίαν, δὲν προκαλοῦσι σκάνδαλον καὶ δὲν ἔχουν ὡς συνέπειαν μίαν ἀδικίαν, ἀπολαοῦσι ἀσυλίαν καὶ εἶναι σεβασταὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Σὰς τὰ εἶπα ὅλα αὐτὰ, διὰ νὰ σὰς δείξω τί φοβερόν πρᾶγμα εἶναι μία ὑπογραφή καὶ πῶς πρέπει νὰ σκεφθῇ κανεὶς πολὺ πρὶν τὴν θέσιν κάτω ἀπὸ μίαν ἐπιστολήν, ἐν ἔργον, ἐν γραμματίον, ἐν συμβόλαιον ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλην ὑπόσχεσιν.

Ἡ ὑπογραφή εἶναι ἡ σφραγὶς τῆς ἀτομικότητος, ἡ ὑπογραφή λέγει: ἀναλασθάνω τὴν εὐθύνην δι' ὅσα ἔγραψα καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑποστῶ ὅλας τὰς συνέπειας.

Ἄν οἱ κοινωνιολόγοι μετὰ τὴν μακρὰν πειρὰν τῶν μᾶς λέγουσι νὰ φειδόμεθα τοῦ λόγου μας καὶ νὰ μὴ ὁμιλῶμεν πρὶν σκεφθῶμεν πολὺ, πόσον πολὺ πρέπει νὰ σκεφθῶμεν πρὶν ὑπογράψωμεν;

Σὰς συνιστῶ μετὰ τὸν θερμότερον τρόπον, ὅπως προσέχετε πολὺ εἰς τὴν χρῆσιν τῆς ὑπογραφῆς σας, σὰς τὸ συμβουλεύω αὐτὸ πατρικώτατα, ἀδελφικώτατα, στοργικὰ. Παιδιὰ μου, πάρα πολλοὺς γινώριζω, οἱ ὁποῖοι κατεστράφησαν μόνον καὶ μόνον, διότι δὲν εἶχον σκεφθῇ πρὶν θέσθαι τὴν ὑπογραφήν των.

Ἡ σοβαρότης τοῦ θέματος μετὰ ἔκαμε νὰ ἐκταθῶ περισσότερον καὶ, ἐνφ' ἐπρόκειτο νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ τῆς ὑπογραφῆς, ποῦ βάζομεν κάτω ἀπὸ τὰ φιλολογικὰ προϊόντα μας, δὲν κατάρθωσα οὔτε καν νὰ ἀρχίσω. Σὰς ὑπόσχομαι νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ προσεχές.

ΦΟΙΒΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ

Ο μικρός Βίκτωρ από τὰς ἐπτὰ ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος ἠγάπα περισσότερο τὴν Κυριακὴν καὶ κατοπιν τὴν Πέμπτην. Ἠγάπα δὲ τὰς ἡμέρας αὐτὰς πολὺ, διότι τὴν μὲν Κυριακὴν δὲν ἐπιγύαινε διόλου εἰς τὸ σχολεῖον, τὴν δὲ Πέμπτην μόνον ἕως τὸ μεσημέρι.

Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀγαποῦσε νὰ μὴ κάμνη τίποτε. Δὲν τοῦ ἀρεῖεν ἡ ἐργασία, ἀκόμη δὲ καὶ τὰ παιγνίδια, ποῦ ἐχρειαζόντο κάποιον κόπον. Ἐξαπλώνετο ἐπάνω εἰς μίαν πολυθρόνα καὶ ἔμενεν ἀκίνητος.

Ὁ πατέρας του πολλάς φορές προσεπάθησε νὰ τοῦ διορθώσῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Τὸν ἐσυμβούλευε, τὸν ἐνουθέτει, τοῦ ἔφερε διάφορα παραδείγματα, ἐν τούτοις οὐδὲν ἐπέτυχε. Τέλος, ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ νέα μέσα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐφαίνοντο, ὅτι θὰ ἔφερον κάποιον ἀποτέλεσμα.

Δι' αὐτὸ τὴν Πέμπτην, ὀλίγον μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν ὁ Βίκτωρ ἐξαπλώθη, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἰς τὴν πολυθρόνα, εἶδε τὸν πατέρα του νὰ πλησιάζῃ καὶ τὸν ἤκουσε μὲ πολλὴν λύπην τοῦ ὁ μικρὸς νὰ λέγῃ:

— Βίκτωρ, ἐπειδὴ καταλαμβάνω, ὅτι στενοχωρεῖσαι ἔτσι μὲ τὴν ἀργίαν αὐτὴν, ἠθέλησα νὰ σοῦ δώσω κάποιαν ἐνασχόλησιν σήμερον τὸ ἀπόγευμα.

Εἰς τὰ λόγια ἐκεῖνα ὁ Βίκτωρ ἤρχισε νὰ τρέμῃ. Πῶς, δὲν θὰ τὸν ἀφινεν ὁ πατέρας του εἰς τὴν μακαρίαν γαλήνην του;

Δι' αὐτὸ ἔσπευσε νὰ εἰπῇ:

— Μά, πατέρα, δὲν στενοχωροῦμαι διόλου ἔτσι, σὰς τὸ βεβαιώνω.

— Ὅχι, παιδί μου, ἀν σὺ δὲν τὸ αισθάνεσαι, ἐγὼ τὸ ἀνιλαμβάνομαι ἰμολαταῦτα καὶ δι' αὐτὸ ἄκουσε τί ἐσκέφθη.

Ὁ μικρὸς Βίκτωρ ἐπερίμενε μὲ τρόπον τὴν καταδίκην του. Ὁ πατὴρ του ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ μικρὸς φράκτης, ποῦ ἐκάμαμεν ἀπὸ σανίδια εἰς τὸν κήπον, θὰ σαπίσῃ μὲ τὰς βροχὰς, ἀν δὲν βαφῇ. Δι' αὐτὸ εἶμαι τῆς ἰδέας νὰ τὸν βάψῃς ἐσύ. Εἶναι τόσον εὐκόλον πρᾶγμα καὶ μάλιστα δὲν ἀπαιτεῖ καὶ καμμίαν προγύμνασιν. Μάθε, ὅτι αὐτὴ ἡ δουλειὰ τελειώνει σὲ τρεῖς ὥρες καὶ ὅτι εἰς τὰς πέντε θὰ εἴμφορῃς νὰ ἐσκουρασθῇς μὲ περισσότεράν μάλιστα εὐχαρίστησιν, διότι θὰ ἔχῃς κάμει κάτι.

Εἶπε τὰ λόγια ἐκεῖνα ὁ πατέρας τοῦ Βικτωρος καὶ ἀπεμακρύνθη. Ὁ Βίκτωρ ἐσκέφθη μερικὰ λεπτὰ ἔπειτα τὸ πρόσωπόν του ἐφωτίσθη ἀπὸ χαρὰν.

— Διὰ νὰ βάψῃ κάμεις κάτι, ἐσκέφθη ὁ μικρὸς ὀκνηρὸς, χρειάζεται βαφή καὶ πινέλα· καὶ ὅμως ὁ πατέρας δὲν μοῦ ἔδωκε τίποτα ἀπὸ αὐτὰ· τὸ ἔξεχασε, λοιπόν, τί χαρά!

Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἐπανέπεσεν εἰς τὴν πρώτην του μακαριότητα.

Ἄλλ' ἡ χαρὰ του δὲν διήρκει πολὺ, διότι μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ πατέρας του, τοῦ ἔφερεν ἕνα κάδον, γεμάτον ἀπὸ ἀφθονῆ βαφῆ, καὶ τρεῖς βούρτσες.

— Ἴδού, σοῦ ἔφερα ὅ,τι σοῦ χρειάζεται διὰ τὴν ἐργασίαν σου. Μὴ ξεχνᾷς, ὅτι ἐντὸς τριῶν ὥρῶν θὰ ἐπιστρέψω· ἀν δὲν τὸ εὗρω ἔτοιμον, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ σὲ τιμωρήσω.

Ὁ πατέρας τοῦ Βικτωρος εἶπεν αὐτὰ καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Βίκτωρ ἦτο στενοχωρημένος, παρετηρούσε μὲ περιέργειαν τὴν βαφήν καὶ τῆς βούρτσες καὶ δὲν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ νὰ ἀρχίσῃ τὴν δουλειάν; αὐτὸ θὰ τὸν ἐπείραζεν εἰς τὴν ὀκνηρίαν του· νὰ μὴ κάμῃ τίποτε; ἐφοβεῖτο τὴν τιμωρίαν τοῦ πατέρα του.

Ἐξαφνα, ἐνῶ ἐσκέπτετο αὐτὰ, ἀκούει νὰ ἔρχονται εἰς αὐτὸν δύο φίλοι του, ὁ Γιώργος καὶ ὁ Μίμης.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, Βίκτωρ;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς, εἶμαι μόνος, ἐλάτε νὰ παίξωμεν.

Ὁ Γιώργος καὶ ὁ Μίμης ἦσαν ἀγαπημένοι φίλοι τοῦ Βικτωρος· πολλάς φορές τοὺς ἔβαζε νὰ τοῦ διασκεδάσουν τὴν ὀκνηρίαν του.

— Καὶ τί θέλεις νὰ παίξωμεν; ἠρώτησεν ὁ Μίμης;

— Τοὺς κλέπτας, ἀπήντησεν ὁ Γιώργος.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Βίκτωρ, αὐτὸ τὸ παιγνίδι δὲν μ' ἀρέσει· προτιμῶ κάμνεν ἄλλο.

— Εἰπέ ποῖό;

Ὁ Βίκτωρ ἐσκέφθη ὀλίγον, ὕστερα ἀπήντησε μὲ σιγανὴν φωνήν, ὡσάν νὰ ὠμιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸν του:

— Τί κρίμα, ποῦ ὁ πατέρας μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ ἐγγίσω αὐτὸ ἔδω!

Καὶ ἔδειξε τὸν κάδον μὲ τὸ χρῶμα.

— Μπᾶ! σοῦ τὸ ἀπηγόρευσε;

— Μάλιστα.

— Καὶ γιατί;

— Δὲν ξέρω. Κρίμα, θὰ διασκεδάσαμε πολὺ εὐμορφα μ' αὐτὸ.

Αὐτὴ ἦτο ἡ γνώμη τοῦ Γιώργου καὶ τοῦ Μίμης, οἱ ὁποῖοι ἀπαρηγόρητοι ἔβλεπον τὸν ἀπηγορευμένον ἐκεῖνον καρπὸν.

— Ἔτσι θὰ εἴμφορῶμεν, εἶπεν ὁ Βίκτωρ, νὰ παίξωμεν ἕνα παιγνίδι· θὰ κάμειτε συναγωνισμὸν καὶ οἱ δύο σας, καὶ θὰ ἐβλέπαμεν ποῖος εἶναι ὁ πειὸ ἱκανὸς ἀπὸ τοὺς δύο νὰ βάψῃ καλλίτερα.

— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπεν ὁ Μίμης· ὁ Γιώργος δὲν ἔχει δύναμιν.

— Ποῖος τὸ λέγει αὐτό; ἄφες μας νὰ δοκιμάσωμεν, Βίκτωρ, τὴν δύναμίν μας.

Ὁ Βίκτωρ στὴν ἀρχὴν ἠναντιώθη, ἔκαμεν, ὅτι δὲν ἠθέλεν, ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ τὸν μαλώσῃ ὁ πατέρας του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φιλοτιμία τῶν δύο παιδιῶν εἶχε πλέον κεντηθῆ, δι' αὐτὸ τοὺς εἶπεν:

— Ἄκουστε, δέχομαι, πάρτε τὸν κάδον αὐτὸν καὶ τῆς βούρτσες· καὶ ἐλάτε κοντά μου.

Τοὺς ἔφερεν εἰς τὸν κήπον, τοὺς ἐπῆγε κοντά εἰς τὸν ξύλινον φράκτιν καὶ τοὺς εἶπε:

— Τώρα θὰ δοκιμάσω τοῦ καθενὸς τὴν δύναμιν καὶ θὰ κρίνω. Βλέπετε αὐτὸν τὸν φράκτιν; ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι πρόκειται νὰ βαφῇ. Τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς τὸ μέσον. Σὺ, Γιώργε, θὰ ἀρχίσῃς καὶ θὰ πηγαίνῃς πρὸς τὰ δεξιὰ, σύ, Μίμης, πρὸς τὰ ἀριστερά. Ὅποιος τελειώσῃ γρηγορώτερα, θὰ εἰπῇ, ὅτι εἶναι ὁ ἱκανώτερος, δέχεσθε;

— Μάλιστα, ἀπήντησαν καὶ τὰ δύο παι-

διά. Τότε ὁ Βίκτωρ ἔδωσε στὸν καθένα ἀπὸ μίαν βούρτσαν, ἔβαλε τὸν κάδον μὲ τὴν βαφήν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐφώνησεν:

— Ἐν, δύο, τρία, ἄρ;! ἀρχίστε!

Τὰ δύο παιδιά ἤρχισαν μὲ ζωηρότητα νὰ βάψουν τὸν φράκτιν, τὸν φράκτιν ἀκριβῶς ἐκεῖνον, ποῦ ὁ πατέρας τοῦ Βικτωρος εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν μικρὸν του νὰ βάψῃ.

Ὁ Βίκτωρ ἔβλεπε ἑξαπλωμένος, δρω; θὰ ἔβλεπε κάποιος ἀγωνοθέτης ἢ δικαστής.

Οἱ δύο μικροί, μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ περᾶσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, δὲν ἐπρόσεχαν διόλου καὶ εἶχον λερώσει τὰ χέρια των καὶ τὰ ἐνδύματά των.

Ὁ Βίκτωρ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοὺς ἐφώνησε:

— Κουράγιο, Μίμη, ὁ Γιώργος σὲ περᾶει καὶ μετ' ὀλίγον;

— Ἐμπρός, Γιώργε, καὶ θὰ σὲ νικήσῃ ὁ Μίμης.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὰ δύο παιδιά ἔκαμαν τὴν δουλειάν, ποῦ ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὁ Βίκτωρ, καθὼς τὸν διέταξεν ὁ πατέρας του. Ὅταν δὲ ἐτελείωσαν, ὁ Βίκτωρ μὲ σοβαρότητα μεγάλου ἀνδρὸς ἔκαμεν, ὅτι παρατηρεῖ μὲ προσοχὴν τὴν ἐργασίαν καὶ τέλος εἶπε:

— Βλέπω, ὅτι καὶ οἱ δύο ἔχετε τὰς ἰδίας δυνάμεις· τὸ βραβίον ἀνήκει τὸ μισὸ εἰς τὸν ἕνα καὶ τὸ μισὸ εἰς τὸν ἄλλον.

Τὰ δύο παιδιά δὲν ἔμειναν διόλου ἱκανοποιημένα ἀπὸ αὐτὸ καὶ μάλιστα ἐστενοχωρήθησαν πάρα πολὺ, διὰν εἶδαν, ὅτι μὲ τὴν βίαν των εἶχαν λερώσει μὲ τὴν βαφήν τὰ ροσχά των.

Ἐφυγαν εἰς τὸ σπίτι των ντροπισσόμενα· ὁ Βίκτωρ ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ ἐπερίμενε τὸν πατέρα του.

Ἦλθεν, ἐπὶ τέλους, ἐκεῖνος καὶ εἶδε τὸν βαμμένον φράκτιν.

— Βλέπω, ὅτι ἐτελείωσε τὸ βήψιμον πολὺ γρηγορᾶ, Βίκτωρ, τοῦ εἶπεν· εὐγε, παιδί μου! βλέπετε τί εὐκόλο καὶ τί ἄφραϊο πρᾶγμα εἶναι ἡ ἐργασία;

Ὁ Βίκτωρ δὲν ἀπήντησε τίποτε. Ἐξ ἄλλου οἱ γονεῖς τοῦ Γιώργου καὶ τοῦ Μίμης ἐτιμωροῦσαν τὰ παιδιά των, διότι εἶχαν λερώσει εἰς τὰ παιγνίδια τὰ ροσχά των.

Καὶ τώρα, ἀγαπητὰ μου παιδιά, σεις, ποῦ ἠκούσατε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, τί σκέπτεσθε διὰ τὸν Βικτωρ καὶ τί διὰ τὰ ἀπερίσκεπτα παιδιά, τὸν Μίμην καὶ τὸν Γιώργον;

Θέλετε νὰ εἰπῆτε τί σκέπτομαι ἐγὼ;

Ὅτι ὁ Βίκτωρ μὲ αὐτὸ τὸ ψεῦμα, ποῦ εἶπε, καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀπάτην, ποῦ ἔκαμε, δὲν διώρθωσε τὸ ἐλάττωμα τῆς ὀκνηρίας του καὶ δι' αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ δυστυχής. Ἐπειτα, ὅτι, καθὼς ὁ Γιώργος καὶ ὁ Μίμης, ἔκαμουν ἀνθρώποι, ποῦ ζημιώγονται καὶ χάνουν χάριν τῶν συμπερόντων τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀκατοῦν.

Δι' αὐτὸ εἰς συμβουλίαν νὰ μὴ εἰδῆτε ἀπερίσκεπτοι καὶ νὰ διορθώσετε σεις τὰ σφάλματά σας, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐπιτύχετε εἰς τὸν βίον σας.

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 147)

— Τί θέλετε νὰ τρέχη; ἠρώτησεν ὁ Βίλκοξ μὲ τὴν μανίαν, ποῦ ἔχει ὁ Σερβὴς νὰ φωνάζη, πάντοτε μὰς τρομάζει κάθε ὥρα.

— Λέγε τα αὐτά, λέγε τα, Βίλκοξ, μὰ θὰ εἶναι καλλίτερα, πρὶν νὰ τὰ πῆς, νὰ ἔλθῃς νὰ ἴδῃς μιὰ στιγμή!

Πραγματικῶς, δὲν ἦτο τὸ μέρος ἐκεῖνο συμπόκνωσις ἀπὸ κλαδιά τοῦ δάσους, ἀλλὰ μία καλύβη ἀπὸ φύλλα, μία δηλαδή ἀπὸ τὰς καλύβας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται ἀζουπά ἀπὸ τοὺς Ἰνδοῦς.

Ἡ καλύβη αὐτὴ ἐφαίνετο ἀρχαίας κατασκευῆς, διότι τὰ πλάγια μέρη τῆς δὲν ἐστηρίζοντο πλέον ὀρθῶς, εἰμὴ χάρις εἰς τὸ μεσαῖον δένδρον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶχον ἐπακουμῆσαι.

— Ὡστε, λοιπόν, εὐρίσκονται ἐδῶ κάτοικοι; ἠρώτησεν ὁ Δόνιφαν, ρίπτων ταχέως βλέμματα γύρω του, διότι, βέβαια, καὶ αὐτὴ ἡ καλύβη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατασκευασθῇ μόνῃ τῆς.

— Αὐτὴ μὰς ἐξηγαί πλέον καὶ τὴν γέφυραν, ποῦ εἶδαμεν εἰς τὸν ποταμὸν ἀπὸ πάτρης, παρετήρησεν ὁ Βίλκοξ.

— Τόσον τὸ καλλίτερον! ἐφώναξεν ὁ Σερβὴς· ἀν εὐρίσκονται ἐδῶ κάτοικοι, θὰ εἶπῃ, ὅτι εἶναι πάρα πολὺ καλοὶ, ἀφοῦ ἔκτισαν αὐτὴν τὴν καλύβην, διὰ νὰ περάσωμεν τὴν νύκτα μὰς.

Ὅντως, οὐδὲν ἦτο ὀλιγώτερον βέβαιον ἀπὸ τὸ ὅτι οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς χώρας αὐτῆς ἦσαν καλοὶ ἄνθρωποι, καθὼς τοὺς εἶχε χαρακτηρίσει ὁ Σερβὴς. Ἐκεῖνο δέ, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἐφαίνετο φανερά, ἦτο, ὅτι οἱ Ἰθαγενεῖς ἐκεῖνοι εἶχον κατοικήσει τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ δάσους εἰς ἀπομακρυσμένην ἐποχὴν.

Ὁ Μπριάν ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐπαναρχίσῃ τὴν πορείαν, ὅτε ὁ Δόνιφαν ἐπρότεινε νὰ ἐξετάσουν λεπτομερῶς τὴν καλύβην ἐκείνην, ἢ ὁποῖα ἐφαίνετο, ὅτι εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ ἀπὸ πολλὸν καιρὸν.

Ἦως θὰ εὐρίσκετο κάποιο ἀντικείμενον, κάποιο ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἤμποροῦσαν νὰ καταλάβουν τί εἶδους ἄνθρωποι εἶχον περάσει ἀπὸ ἐκεῖ.

Τὸ παχὺ στῆμα τῶν ξηρῶν φύλλων, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπλωμένον κάτω εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἀζουπά, τὸ ἀνεσκάλευσαν τὰ παιδιά μὲ πολλὴν προσοχὴν. Ὁ Σερβὴς εὗρεν ἕνα κομμάτι ψημένου χώματος, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς κομμάτι πηλίνης χύτρας ἢ λαγίνας. Οὐδὲν ἄλλο.

Ἀπὸ τὰ ἐκτὰ τὸ πρῶτὸ τὰ παιδιά, μὲ τὴν πυξίδα εἰς τὰ χέρια, ἤρχισαν νὰ βαδίζουν καὶ νὰ διευθύνονται πρὸς ἀνατολὰς ἐπὶ ἔδαφους, τὸ ὁποῖον ἦτο κάπως κτηροειδές. Κατ' αὐτὸν τὸν ὄρειον ἔδαφον εὗρεν ὁ Σερβὴς,

βραδέως, βραδύτατα, διότι ἠμποδίζετο ἡ πορεία των ἀπὸ πληθὺς θάμνων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων πολλὰς φορές ἠναγκάσθησαν νὰ ἀνοίξουν δρόμον μὲ τὸν πέλεκυν.

Τέλος, κατὰ τὰς δέκα, ἐφάνη ὁ ὀρίζων πολὺ διάφορος. Πέραν τοῦ δάσους, ἐξετείνετο μία πλατεῖα πεδιάς, ἢ ὁποῖα κατέληγεν εἰς μίαν μεγάλην ἀμμουδιάν, ἢ ὁποῖα πάλιν ἐξάπαντος θὰ ἐφθανε πρὸς τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποῖαν ὁ Μπριάν εἶχεν ἴδει.

Ὁ Δόνιφαν ἐσιώπη. Ἐκόσμιζε πολὺ εἰς τὸ ὑπερήφανον ἀγόρι αὐτὴ ἢ ἐξακρίδωσις. Πῶς νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ Μπριάν εἶχε δίκαιον;

Καὶ ὅμως ὁ Μπριάν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐζητοῦσε θριάμβους, ἐξήτασε τὰ μέρη ἐκεῖνα μὲ τὸ τηλεσκόπιον εἰς τὰ μάτια.

Πρὸς βορρᾶν ἢ ἀκτὴν, ἢ ὁποῖα ἐφωτίζετο ζωηρῶς ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ἐκάμπτετο ὀλίγον πρὸς τὰ ἀριστερά.

Πρὸς νότον τὸ αὐτὸ θέαμα, μὲ μόνῃν τὴν διαφορὰν, ὅτι τὸ ἔδαφος ἐστρογγύλαιεν ἀπὸ καμπύλην ἀρκετὰ μεγάλην.

Δὲν ὀπῆρχε, λοιπόν, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν. Τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐναυάγησαν τὰ παιδιά, δὲν ἦτο ἠπειρος, ἀλλὰ νῆσος. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ χάσουν κάθε ἐλπίδα βοήθειας, ἂν ἢ βοήθεια αὐτὴ δὲν τοὺς ἤρχετο ἀπ' ἐξω.

Ἄλλως τε, εἰς τὸ βάθος δὲν ἐφαίνετο ἄλλη ξηρὰ. Ἐφαίνετο, ὅτι ἡ νῆσος ἐκείνη ἦτο μεμονωμένη μὲτὰ εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τοῦ Ἐιρηνικοῦ. Καὶ ὅμως ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Σερβὴς, ἀφοῦ ἐπέρασαν τὴν παιδιὰν, ἐσταμάτησαν ὀλίγον καὶ ἐκάθησαν κοντὰ εἰς ἕνα θάμνον ἐπὶ τῆς ἀμμου. Ὁ σκοπὸς των ἦτο νὰ γυμνασίσουν καὶ ἔπειτα νὰ ἀρχίσουν ἐκ νέου τὴν ὁδοπορίαν, ἐπιστρέφοντες διὰ μέσου τοῦ δάσους. Ἦως, ἂν ἐσπευδον, δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φθάσουν εἰς τὸ Σλοῦγκι πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Κατὰ τὸ γασμὰ των, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀρκετὰ σκυθρωπὸν, μόλις ἀντήλλαξαν δύο ἢ τρεῖς λόγους.

Τέλος, ὁ Δόνιφαν ἐσῆκωσε τὴν τοάνταν του, ἐπῆρε στὸν ὦμον τὸ τουφέκι καὶ ἐπρόφερε μίαν καὶ μόνῃν λέξιν:

— Πάμε!

Καὶ οἱ τέσσαρες, ἀφοῦ ἐρριψαν ἐν τελευταίον βλέμμα πρὸς τὴν θάλασσαν ἐκείνην, ἦσαν διατεθειμένοι νὰ ἀρχίσουν τὴν ἐπιστροφὴν των, ὅτε βλέπουν τὸν Φάν νὰ τρέχη μὲ πηδήματα πρὸς τὴν παραλίαν.

— Φάν, Φάν, ἐδῶ! ἐδῶ, Φάν! ἐφώναξεν ὁ Σερβὴς.

Ἄλλὰ τὸ ζῶον ἐξηκολούθει νὰ πηδᾷ ἐπὶ τῆς ἀμμου, νὰ τὴν σκαλίτῃ μὲ τὰ πόδια του, νὰ τὴν μυρίζῃ.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν παραλίαν, ἤρχισε νὰ πίνῃ ἀχόρταγα.

— Καλέ, πίνει... πίνει, ἐφώναξεν ὁ Δόνιφαν.

Εἰς μίαν στιγμὴν ὁ Δόνιφαν ἐπέρασε τὴν ἀμμουδιά, ἐκυψε πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐπῆρε μὲ τὸ χεῖρ του νερὸ καὶ τὸ ἐδοκίμασεν... Ἦτο γλυκὸ!

Ἡ θάλασσα ἐκείνη, ἢ ὁποῖα ἐξετείνετο πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ ὀρίζοντος... δὲν ἦτο θάλασσα. Ἦτο λίμνη!

8.— Ἡ λίμνη.

Μὲ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν, τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῆς σωτηρίας τῶν νέων ναυαγῶν δὲν εἶχε λυθῆ καθ' ὁλοκληρίαν. Ὅτι τὸ νερὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἀκρωτηρίου ὡς θάλασσα, ἦτο λίμνη, οὐδεμία ἀμφιβολία. Ἀλλὰ οὐδὲν ἀπεδεικνύετο μὲ αὐτὸ πιθανὸν νὰ ἦτο λίμνη, πιθανὸν νὰ ἦτο καὶ ἠπειρος.

Ἄρα γε, ἂν ἐπερνοῦσαν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς λίμνης καὶ ἐπροχωροῦσαν πολὺ, πάρα πολὺ, δὲν θὰ εὕρισκον θάλασσαν;

Ἀλλὰ ἡ λίμνη ἦτο πολὺ μεγάλη, διότι τὸ μάτι οὐδὲν ἄλλο ἐμπρὸς ἤμποροῦσε νὰ διακρίνῃ.

— Ἐξάπαντος, λοιπόν, εἰμεθα ἐπάνω εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εἶπεν ὁ Μπριάν.

— Πάντοτε τὸ ὑπεστήριξα αὐτὸ, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν, καὶ ἰδοῦ, ὅτι δὲν ἠπατώμην!

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν διεψεύσθην! ἰδοῦ ἢ λωρὶς τοῦ νεροῦ, ποῦ διεκρίνα ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο.

— Μάλιστα! Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν εἶναι θάλασσα.

Αὐτὴ ἢ ἀπάντησις εἶδε μίαν ἱκανοποίησιν εἰς τὸν Δόνιφαν, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδιὰ ἦτο γεμάτη ὑπεροψίαν. Ὅσον διὰ τὸν Μπριάν, αὐτὸς δὲν ὑπέμεινε. Ἄλλως τε, χάριν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ ἠπατᾶτο. Ἐπάνω εἰς μίαν ἠπειρον δὲν εἶναι κανεὶς αἰχμάλωτος, καθὼς εἶναι ἐπάνω εἰς ἕνα νησί. Ἐν τούτοις, θὰ ἦτο ἐπὶ ἀναγκῆς νὰ περιμένουν ἐποχὴν περισσότερον εὐνοϊκὴν, διὰ νὰ ἀναλάβουν πορείαν πρὸς ἀνατολὰς.

Αἱ δυσκολίαι, τὰς ὁποίας ἐπέρασαν, διὰ νὰ διασχίσουν τὴν ἀπὸ τὸ Σλοῦγκι μέχρι τῆς λίμνης ἀπόστασιν, δηλαδή ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον μιλίων, θὰ ἐπολλαπλασιάζοντο, ἔταν θὰ ἐπρόκειτο ὅλη ἢ ἀποικία νὰ ὁδοπορήσῃ ἀγνωστον πόσα μίλια.

Εὐρίσκοντο τότε εἰς τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου καὶ ὁ χειμὸν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα εἶναι περισσότερον πρῶτος, παρὰ εἰς τὰ μέρη μὰς. Δὲν ἦτο δυνατόν, λοιπόν, νὰ ἀναχωρήσουν, παρὰ ἔταν θὰ ἤρχετο ἡ ἀνοιξίς.

Καὶ ὅμως εἰς τὴν δυτικὴν ἐκείνην ἀκτὴν, ὅπου εἶχαν προσαράξει, εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἔδερναν αἰωνίως ὁ ἀνεμὸς, ἢ κατὰστασις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ὡς καλὴ. Προτοῦ τελειώσῃ ὁ μῆν, ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀφήσουν τὸ πλοῖον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γόρδων καὶ ὁ Μπριάν δὲν εἶχον ἀνακαλύψει κανὲν σπήλαιον πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς ἀκτῆς, ἀρὰ γε, δὲν θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ ἐγκατασταθοῦν πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης;

Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐξετάσουν ἐπισταμῆνως τὰ μέρη ἐκεῖνα. Διὰ τὴν ἐξέτασιν ὅμως ἐκείνην ἐχρειάζοντο μίαν ἢ δύο ἡμέρας ἀκόμη πλὴν ἢ καθυστέρησις ἐκείνη θὰ προξενόσσε πολλὴν ἀνησυχίαν εἰς τὸν Γόρδωνα. Ἀλλὰ ὁ Μπριάν καὶ ὁ Δόνιφαν δὲν ἐβίστασαν. Αἱ προμήθειαι των ἤμποροῦσαν νὰ τοὺς ἐπαρκέσουν διὰ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας ἀκόμη, οὐδὲν δὲ προμήνυσεν ἀλλαγὴν τοῦ καιροῦ. Ἀπεφασίσθη, λοιπόν, νὰ καταδοῦν πρὸς νότον, παρακάμπτοντες τὴν λίμνην.

Η ΠΙΣΤΗ ΣΥΝΤΡΟΦΟ :

Νεανίας τις, αναχωρών διά μακρόν ταξίδιον, ἔμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μητέρα του διὰ πολὺν καιρὸν. Αὕτη δέ, συμβουλευούσα αὐτὸν καὶ ἐνθαρρύνουσα διὰ τοὺς φόβους τοῦ ἀγνώστου, εἰς τὸ ὅποιον παρεδίδατο :

— Τέκνον μου, τῷ εἶπε· πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀκολουθήσω, ἐπιθυμῶ νὰ σ' ἐμπιστευθῶ εἰς μίαν σύντροφον εἰλικρινῆ καὶ πιστὴν, ἥτις θὰ σοὶ εἶναι πολυτιμότερα καὶ τῆς παρουσίας μου ἀκόμη.

— Καὶ ποία εἶναι αὕτη ἡ καλὴ φίλη καὶ ἡ ἀγαθὴ σύντροφος, μήτηρ μου, ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ περιεργείας ὁ νέος.

Ἡ δὲ μήτηρ, ἐναγκαλιζομένη διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν υἱὸν τῆς, ἐπιθύρησε χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς του ἐν ὄνομα καὶ μετὰ τοῦτο, ἀφίνουσα αὐτόν, τὸν ἐπενέλαβεν ὑψηλοφώνως :

— Ταύτην μόνον, υἱέ μου, ταύτην μόνον λάβε ὡς σύντροφόν σου πιστὴν. Καὶ πρόσθεον μὴ σ' ἐξαπατήσῃ ἄλλη τις μετὰ τὴν δολιότητά τῆς.

Ὁ νέος ὑπεσχέθη τοῦτο εἰς τὴν μητέρα του καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τὰς εὐλογίας τῆς.

Δὲν εἶχεν, ἐν τούτοις, προχωρήσει πολὺ, ὅτε εἶδε νὰ ἔρχεται πλησίον του γυνὴ τις ὑψηλὴ καὶ μεγαλοπρεπής, ἥτις, ἀποτεινομένη πρὸς αὐτόν, τῷ εἶπε :

— Λάβε με, ἂν θέλῃς, ὁδηγόν σου. Θέλω σὲ τιμῆσαι καὶ σὲ δοξάσει, καὶ θέλω καταστήσει τὸ ὄνομά σου πεφημισμένον.

— Ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά σου; ἠρώτησεν.

— Εἶμαι ἡ Δόξα, ἀπήντησεν ἡ γυνὴ.

— Πήγαινε, πήγαινε, εἶπεν ὁ νέος. Δὲν εἶσαι σὺ ἡ πιστὴ καὶ εἰλικρινὴς ἐκαίνη σύντροφος, τὴν ὁποίαν μοῦ συνέστησεν ἡ μητέρα μου.

Μόλις ὁμοῦς ἡ γυνὴ αὕτη εἶχε στρέψει τὰ νῶτα πρὸς τὸν νεανίαν, καὶ ἰδοὺ ἤκουσε γλυκυτέραν φωνὴν ἄλλην, ὡς φωνὴν σειρήνης, ἥτις τῷ ἔλεγε :

— Μὲ θέλεις διὰ σύντροφόν σου ;

— Ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά σου ; ἠρώτησε καὶ ταύτην ὁ νέος.

— Εἶμαι ἡ Φιληδονία, τῷ ἀπεκρίθη μετὰ τὴν αὐτὴν σαγηνευτικὴν φωνὴν γυνὴ τις νεαρῶτάτη, κατάφορτος ἐκ τῆς πολυταλείας καὶ ἐψιμνυθιωμένη, ὥστε νὰ φαίνεται ὠραιότερα, παρ' ὅσον ἦτο.

— Ὅχι, τὸ ὄνομά σου δὲν εἶναι ἐκαίνο, τὸ ὅποιον μοὶ εἶπεν ἡ μήτηρ μου, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας· ἀκολούθησε, λοιπόν, τὸν ὁδὸν σου !

Τὴν ἐσπέραν, ὅτε πλέον ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, κατάκοπος ὁ νεανίας καὶ λυπημένος, ἐσυλλογίζετο τὴν πιστὴν καὶ εἰλικρινῆ σύντροφον, περὶ τῆς ἑσπείας τῷ εἶχεν ὁμιλήσει ἡ μήτηρ του. Αἰφνης, φωνή τις ταπεινὴ καὶ μελιχρὴς ἤχησεν εἰς τὰ ὦτά του, λέγουσα :

— Μὲ θέλεις διὰ σύντροφόν σου ; Θὰ σὲ ἀνακουφίσω ἀπὸ τοῦ κόπου καὶ θὰ σὲ παρηγορήσω ἀπὸ τὴν θλίψιν.

— Ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά σου ; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ νεανίας, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην σχεδὸν ἀπογοητευμένος.

— Εἶμαι ἡ Προσευχή ! ἐπέλαβε μετὰ τὸν αὐτὸν ταπεινὸν καὶ γλυκὴν τόνον ἡ ἀγαθὴ ἐκαίνη σύντροφος.

— ὦ ! ἐλθέ, ἐλθέ ! ἀνέκραξεν ἤδη μετὰ ζωηρότητα ὁ νέος, ἐλθέ ! σὺ εἶσαι ἡ πιστὴ καὶ εἰλικρινὴς ἐκαίνη σύντροφος, περὶ τῆς ὁποίας μοῦ ὁμιλήσεν ἡ μήτηρ μου !

Ἡ Προσευχή, ταπεινὴ καὶ ἀγνή, ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ἀχώριστος καὶ εἰλικρινὴς σύντροφος τοῦ νέου καθ' ὅλον τὸ μακρόν καὶ πολυχρόνιον ταξίδιον του, ἐνθαρρύνουσα, φαιδρύνουσα, παρηγοροῦσα, ἀνακουφίζουσα, προφυλάττουσα καὶ σώζουσα. Ὅτι δέ, μετὰ τρία ἔτη, ὁ νεανίας ἐπανήρξατο διὰ νὰ εὗρη τὴν μητέρα του, φιλόστοργος καὶ ἀφωσιωμένος, ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, ἔφερον εἰς αὐτὴν τὴν χαρὰν διὰ τὰς τελευταίας τῆς ἡμέρας.

Ἡ Προσευχή τὸν εἶχε σώσει.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

Η ΠΟΡΣΕΛΑΝΗ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 149 καὶ τίλος)

— Ἐργάται καὶ ἐργασία.

Εἰς τὸ ἐργαστάσιον τῶν Σεβρῶν ἐργάζονται 1800 ἐν ὄλῳ ἐργάται, οἱ ἀκριβώτερον δὲ πληρωνόμενοι εἶναι οἱ ζωγράφοι. Εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ ὡς μικροὶ μαθητευόμενοι καὶ καταπλεῖ βαθμῶδον νὰ ἀποκτώσι φήμην ὀνομαστῶν περιζητήτων καλλιτεχνῶν. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος τῶν ἐργατῶν ζῆ ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ μετὰ τὰς δυνατὰς εὐκολίας, τὰς ἑποίας τοῖς παρέχει τὸ ἐργαστάσιον, δηλ. ἰδιαιτέρας κατοικίας καὶ ἄλλα χρειώδη.

Τῷ 1870, κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον, ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων, τὰ καλλίτερα ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ ἐργασταρίου μεταφέρθησαν εἰς τὰ ὄρυγα τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου καὶ εἰς ἄλλα ἀσφαλῆ μέρη τῶν Παρισίων. Ἡ πόλις ἐξοκλήθη, αἱ δὲ γέφυραι αὐτῆς ἀνετινάχθησαν. Ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ, ἦτο ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργασταρίου Ρενώλ, ἔγραψε δὲ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων πρίγκηπα τῆς Πρωσίας, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ σεβασθῇ τὸ ἐργαστάσιον. Πράγματι τὰ γερμανικὰ στρατεύματα τὸ ἐσεβίασθησαν.

— Τί πληροῦνται οἱ συλλογῆς των.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ μεγάλης χρηματικῆς ἀξίας ἀγοράζουσιν τὰ ἀρχαιότερα ἀριστουργηματικὰ ἀγγειοπλαστικὰ προϊόντα τῶν Σεβρῶν. Ἐνα φλυτζάνι ζωγραφισμένο μετὰ παραστάσεις αἰτηνῶν, ἀνθέων καὶ ἀραβουργημάτων, ἐπωλήθη ἀντὶ 150 λιρῶν. Δοχεῖον, ὅτι πολὺ μέγαλον, παριστάνον σκηνὰς ἀπὸ τὴν γαλλικὴν ἱστορίαν, ἐκτάκτου τέχνης καὶ λεπτότητος, ἐπωλήθη τῷ 1882 ἀντὶ πεντακοσίων ἀγγλικῶν λιρῶν. Ἄλλα πολὺ ἀκριβώτερα ἠγοράσθησαν εἰς τὸ Λονδίνον ἀπὸ μεγαλοπλούτους, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται εἰς τὴν συλλογὴν τοιούτων ἀγγειοπλασμάτων.

Βλέπετε, μικροὶ μου ἀναγνώστα, πόσα φραῖα πράγματα μαρτυροῦν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν ἐνὸς καθεύου. Μὴ παραλείπετε ποτὲ νὰ εἰσθε φίλοι τῶν καλῶν ἀναγνώστων. Μόνον μέσῃ εἰς αὐτὸ εὐρίσκετε ἐκαίνα, πῶς κλονίζουσιν τὰς γνώσεις καὶ μορφώουσιν τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν.

ΔΕ. Θ. ΔΙΗΜΙΕΣΤΟΥΡΑΙ

Christian von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σιλεγκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΑΛΜΑΤΙΚΩΣ

Οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔχουσι τὴν παράδοξον κλίσιν νὰ τείνωσι πρὸς τὸ μακρὸν καὶ νὰ παρορῶσι τὸ ἐγγὺς καὶ τὸ ἐγγύτατα. Οὕτω συμβαίνει κατὰ τὰς σπουδὰς.

Ἐπάρχει τις, ὅστις θέλει νὰ μάθῃ ἀρχαῖα ἑλληνικά. Σπεύδει ἀμέσως πρὸς τὸν Σοφοκλέα καὶ τὸν Πίνδαρον, οὐδεμίαν ὁμοῦς ὄρεξιν αἰσθάνεται νὰ σπουδάσῃ τὴν γραμματικὴν τῆς γλώσσης. Ἐτερος διακρίνεται ὡς ζηλωτὴς θεολόγος. Ἀναγινώσκει ὅλα τὰ νέα δογματικὰ ἔργα, ἀποφεύγει ὁμοῦς νὰ μελετήσῃ καλῶς τὴν ἀγίαν Γραφήν, καίτοι καθ' ἑκάστην ἔχει ἀνάγκην αὐτῆς.

Συμβαίνει τὸ αὐτὸ εἰς τὰς ἐλπίδας ὅ,τι καὶ εἰς τοὺς πόθους. Πάντοτε αὐταὶ ἀποβλέπουσιν εἰς ὀρισμένον σκοπὸν. Πῶς συμβαίνει τοῦτο; Ἡ ἐξηγησις τοῦ πράγματος δὲν εἶναι δύσκολος. Ἐκαστος, ἵνα κολακεύσῃ τὸν ἐγωῖσμόν αὐτοῦ, ἀταπατάται, ὅτι ἐπιτελεῖ προόδους, τὰς ὁποίας δὲν ἔχει κάμει. Ἡ ἀληθὴς πρόοδος εἶναι συνέχεια, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὐδὲν ἐπιτρέπεται χάσμα, οὐδὲν ἄλμα. Ὅ,τι νομίζει τις, ὅτι ὑπερνίκησεν, ἐπανέρχεται ἐκάστοτε εἰς τὸ φῶς καὶ ἐνοχλεῖ καὶ ἐμποδίζει τὸν φαντασιοκόπον νικητὴν, μέχρις οὗ οὗτος ἢ τραπῇ εἰς αἰσχροὺς φυγὴν ἢ μεταστραφῇ μετὰ δυσκολίας.

Ὁ πρὸς κλητὴς τοῦ ναοῦ τῆς Ἐπιστήμης δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸν διὰ σιδηροδρόμου ταξιδεύοντα, ἀλλὰ μάλλον πρὸς τοιοῦτον, ὅστις πορεύεται τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἐρευνᾷ τουτέστι βραδέως, περισκεμμένως, περισκοπῶν εἰς ἕκαστον βῆμα καὶ συλλέγων καὶ τὸ μικρότατον, ὅπερ δύναται νὰ τῷ χρειασθῇ. ὦ ! θὰ γνωρίσῃς ἀκόμη πολλούς, περὶ ὧν μετ' ὀλίγον θὰ πληροφορηθῆς, ὅτι ἐβάδισαν ἀλματικῶς. Συνήθως ἀποκαλοῦσιν αὐτοὺς ἐκπολαίους, ἀθαβεῖς καί, ὅταν παρουσιάσῃσιν ἀσυναρτήτους καὶ ἀβασίμους γνώσεις, ἀέρα δέροντας καὶ ἀγύρας.

Πρόσθεον. Ἡ βασιλικὴ ὁδὸς πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, δὲν εἶναι μεγαλοπρεπὴς ἀσφαλτοστρωτὸς λεωφόρος, ἀλλ' εἶναι ἀτραπὸς ἀκωνιδώδης καὶ ἀφανής.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Θέλετε νὰ εἰποῦν καλὸ διὰ σῶς ; μὴ εἰπῆτε οὐκ ποτὲ καλὸ διὰ τὸν ἑαυτὸν σας.

Κάθε παιδί πρέπει νὰ εἶναι ἐντυχιωμένο, διότι ἀγαπᾶται. Ἄν δὲν εἶναι, τότε εἶναι ἀχάριστος.

Πῶς τολμῶμεν νὰ κατακρίνωμεν τοὺς ἄλλους, διὰ τὸ βλέπωμεν, ὅτι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἰλατῶματά μας ;

ΕΙΣ ΣΦΟΔΣ ΕΝΤΟΜΟΛΟΓΟΣ

(συνέχεια από σελίδα 149)

Ίδου τί λέγει ο Fabre διὰ τὰ παιδικὰ του χρόνια:

Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἐνστικτὰ μας, ἐξ ὧν μερικά ὀνομάζονται μεγαλοφυΐα, ὅταν φθά- νουν εἰς κάποιον βαθμὸν δυνάμεως, ὅστις ἀποτελεῖ κορυφὴν εἰς τὴν πεδιάδα τῆς μετριό- τητος. Τὸ ἕκτακτον μᾶς ἐνθουσιάζει, προέχον ἀπὸ τὰς συνειθισμένας χυδαιότητος, τὸ φωτει- νὸν σημεῖον μᾶς σαγηνεύει, λάμπον εἰς τὰ συνήθη σκότη. Θαυμάζομεν, καὶ μὴ ἐννο- οῦντες πόθεν προέρχονται εἰς αὐτὸν ἢ ἐκεί- νον, αὐτὴ ἢ ἐκείνη ἢ ἀνθησις, λέγομεν: «Αὐτὸς εἶναι πλασμένος δι' αὐτό».

Ἐνας καταικοβοσοκὸς διασκαδάζει, συνδύα- ζων ἓνα σωρὸν χαλίκια. Γίνεται ἓνας ἀρι- θμητῆς φοβερός διὰ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἀκρίβειάν του, χωρὶς κάμμιαν ἄλλην βοή- θειαν ἔξω ἀπὸ σύντομον περισυλλογὴν. Μᾶς τρομάζει μὲ τὴν σύγχυσιν τῶν σχοινοτενῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἀνακατεύονται μὲ τάξιν εἰς τὸ πνεῦμά του, ἀλλὰ καὶ μᾶς καταβάλλουν μόνον καὶ ἂν τοὺς ἀπαγγείλωμεν. Τί φοβε- ρὸν ἀνακάτωμα! Αὐτὸς ὁ θαυμασιὸς ἀριθμο- μνήμων, ἔχει τὸ ἐνστικτον, τὴν μεγαλοφυΐαν, τὴν μαθηματικὴν ἰδιοφυΐαν. Ἄλλος, εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅπου ἡ μπίλια καὶ ὁ σβοῦρος μᾶς ἐνθουσιάζουν, λησμονεῖ καὶ παιγνίδι καὶ ὄλα, ἀποσύρεται εἰς μίαν γωνίαν, μακρὰν τῶν θορυβούντων ὀμηλικῶν του, καὶ ἀκούει μέσα του ὡς μίαν ἀπήχησιν οὐρανίων ἤχων.

Ἡ κεφαλὴ του εἶναι ὡς καθεδρικὸς ναὸς, πλήρης ἀπτηρήσεων φανταστικοῦ ὄργάνου. Πλούσιοι ἤχοι, ἐνδόμυχοι συναυλία, ἦν αὐτὸς καὶ μόνος ἀκροᾶται, τὸν φέρουν εἰς ἔκστα- σιν. Ἄς τὸν ἀφήσωμεν εἰς τὸν προορισμὸν του, αὐτὸν, ὅστις μίαν ἡμέραν, μὲ τοὺς μου- σικοὺς συνδυασμοὺς του, θὰ διεγείρη μέσα μας σύγνευσις συγκινήσεις. Ἐχει τὸ ἐνστικτον, τὴν μεγαλοφυΐαν, τὴν μουσικὴν ἰδιοφυΐαν.

Κάποιος τρίτος μικρούλης, ποῦ δὲν ξεύρει ἀκόμη νὰ φάγη τὴν φέτα τὸ ψωμί του, χωρὶς νὰ λερωθῆ, μὲ γλυκὰ, ἀρέσκειται νὰ μαλαίη ἀργύλλον καὶ νὰ διαπλάτῃ εἰς πλάσματα κατα- πηκτικῆς ὁμοιότητος, παρὰ τὴν ἀφέλειαν, τὴν προδίδουσαν ἀπειρίαν. Μὲ τὴν μύτην τοῦ μαχαιρίου δίδει ἀστείαν μορφήν εἰς τὴν οἶζαν τῶν φρυγάνων, ἐπεξεργάζεται τὸ ξύλον ὡσάν μορφήν προβάτου ἢ ἀλόγου, ἀπεικο- νίζει ἐπὶ τῆς μαλακῆς πέτρας τὸ ὁμοίωμα τοῦ σκύλου του. Ἀφήσατέ τον ἡσυχον καί, ἂν ὁ Θεὸς θελήσῃ, θὰ γίνῃ ἴσως φημισμένος γλύπτης. Ἐχει τὸ ἐνστικτον, τὴν ἰδιοφυΐαν, τὴν πλαστικὴν μεγαλοφυΐαν. Ἔτσι καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς εἰς κάθε κλάδον τῆς ἀνθρωπί- νης δράσεως, τέχνας ἢ ἐπιστήμας, βιομηχα- νίας ἢ ἐμπορίον, φιλολογίαν καὶ φιλοσοφίαν.

Ἐχομεν μέσα μας ἀπ' ἀρχῆς τὸ σπέρμα, ποῦθὰ μᾶς διασφίρη ἀπὸ τὸν κοινὸν ὄχλον. Αὐτὸ, λοιπὸν, τὸ χαρακτηριστικὸν πόθεν προέρχεται; Ἀπὸ μίαν λοξοδρομίαν τοῦ ἀταβισμού, μᾶς διαβεβαιούν. Κάποια κληρο- νομικότης, πότε κατ' εὐθείαν, πότε μακρυνή, μᾶς τὸ μεταδίδει, μεταβεβλημένον ἀπὸ τὸν καιρὸν. Σκαλιζατε εἰς τὰ ἀρχαῖα τῆς οἰκογε- νείας καὶ θὰ ἀνέλθῃτε πρὸς τὴν πηγὴν τῆς μεγαλοφυΐας, ταπεινὴν ἀπόστασιν κατ' ἀρχάς, ἔπειτα δὲ ῥυάκα καὶ ὀταμόν.

Τί σκότος ὄπισθεν τῆς ἐκφράσεως αὐτῆς:

κληρονομικότης! Ἡ ὑψηλὴ ἐπιστήμη ἐδοκί- μασε νὰ ἐπιχύσῃ ὀλίγον φῶς. Δὲν κατώρθωσεν ἄλλο, παρὰ νὰ δημιουργήσῃ βάρβαρον ἰδίωμα, ἀφίνον ὀπίσω του τὸ σκότος, εἰ σκοτεινότερον. Ἡμεῖς, ποῦ ἀγαπῶμεν τὸ φῶς, ἀφήσωμεν δι' ὅσους τὴν ἀγαποῦν τὴν σκοτεινὴν αὐτὴν θεωρίαν καὶ θὰ περιωρί- σωμεν τὴν παρατήρησίν μας εἰς τὰ γεγονότα τὰ εὐκόλως ἐξακριβούμενα, χωρὶς ν' ἀξιούμεν, ὅτι ἐξηγοῦμεν τὰ μυστήρια τοῦ πρωτοπλά- σματος. Ἡ μέθοδός μας δὲν θὰ μᾶς ἀποκα- λύψῃ, βεβαίως, τὴν προέλευσιν τῶν ἐνστικτῶν θὰ μᾶς μάθῃ, τοῦλάχιστον, ποῦ ἔγκειται τὸ μάταιον νὰ τὴν ἐπιζητῆ κανεῖς. Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐρεῦνης, ἢ κατὰ βάθος γνῶσις ἐνὸς ἀτόμου εἶναι ἀπαραίτητος μέχοι τῶν μυχιατέρων λεπτομερειῶν του. Τὸ ὑποκεί- μενον αὐτὸ ποῦ νὰ τὸ εὕρωμεν; θὰ εὕρισκῃ τις πολλὰ καὶ λαμπρά, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ διίδη εἰς τὰς γωνίας τὰς μυστικὰς τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ κανεῖς ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐμβαθύνῃ μίαν ὄντοτητα, εὐτυχῆς ἄλλως τε, ἂν ἀναμνήσεις, ἐμμένουσαι καὶ προδιαθέσεις πρὸς περισυλλογὴν, προσ- δίδουσιν εἰς τὴν ἐκζήτησιν τοῦ βήθους ἀρκητὴν ἀκρίβειαν. Νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ περὶ ἐνὸς ἄλλου, δὲν εἶναι ἴδιον τοῦ καθενός, ὅταν κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ πρόβλημα αὐτὸ πρέπη νὰ μείνης μέσα εἰς τὸ ἰδικό σου.

Ἡ περιαντολογία, τὸ ξεύρω, δὲν εἶναι εὐχάριστος. Θὰ τὴν συγχωρήσατε χάριν τῆς μελέτης, ἦν ἀνελάβωμεν. Θὰ ἀντικαταστήσω τώρα τὸ σιαπηλὸν ἔντομον, διερωτώμενος, ὅπως κάμνω διὰ τὸ ζῆρον, πόθεν προέρχεται μετὰ τῶν ἐνστικτῶν μου ἐκεῖνο, ὅπερ τὰ ἐκκρίνουν ὄλα. Ἀπὸ τότε, ποῦ μὲ θνόμασαν ἀπαράμιλλον παρατηρητὴν, τὸ ἐπίθeton ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου πολλακίς, πότε δι' ἓνα λόγον, πότε δι' ἄλλον, χωρὶς νὰ καταλάβω καλὰ κατ' ἄρτι τὸ ἀξίω. Εἶναι τόσον φυσικόν, νομίζω, τόσον εἰς ὄλους προσιτόν, τόσον διεγερτικόν νὰ ἐνδιαφέρεται κανεῖς εἰς ὅ,τι κινεῖται γύρω μας! Τέλος, ἂς τ' ἀφήσωμεν αὐτά, ἂς παραδεχθῶμεν, ὅτι τὸ κομπλιμέντο ἔχει τὸν τόπο του.

Ἡ ἀπορία μου καίει, ὅταν πρόκηται νὰ ἐπιχυρῶσω τὴν περιέργειάν μου πρὸς ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὸ ἔντομον. Ναί, νοιώθω τὴν κλίσιν, τὸ ἐνστικτον, ποῦ μὲ σκουντᾷ νὰ σχετιζώμαι τὸν περιέργων αὐτὸν κόσμον; ναί, ἀναγνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου ἀξιον νὰ ἐξοδεύω εἰς τέτοιας σπουδὰς καιρὸν πολύτιμον, τὸν ὅποιον θὰ ἤμπορούσα νὰ μεταχειρισθῶ καλλίτερα, διὰ νὰ προλάβω, ἂν εἶναι δυνα- τόν, τὰς στερησεις τοῦ γῆρατος; ναί, ἀνα- γνωρίζω, ὅτι εἶμαι ἀφωσιωμένος παρατηρητῆς τοῦ ζῴου. Αὐτὴ ἡ χαρακτηριστικὴ κλίσις, ἡδονή, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὀδύνη τοῦ βίου μου, πῶς ἀνεπτύχθη; Καί, ἐ, πρώτοις, κατὰ τί σχετίζεται πρὸς τὸν ἀταβισμόν;

Ὁ χῦδην λαὸς δὲν ἔχει ἱστορίαν· ὑπο- δουλωμένος ἀπὸ τὸ παρόν, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐνθυμῆται τὸ παρελθόν. Θὰ ἦσαν ὅμως ἀρχαῖα διδακτικὰ ὑπὲρ πάντα τ' ἄλλα καὶ ἐνθαρρυντικὰ καὶ ἱερά, τὰ οἰκογενειακὰ ἔγγραφα, ποῦ θὰ μᾶς ὀμιλοῦσαν διὰ τὴν ὑπομονητικὴν τῶν παλῆν ἐναντίον τῆς ἀγρίας τέχης διὰ τὰς ἀνευδότους προσπαθείας των, ὅπως ἀνεγείρουν ἓνα κόκκον ἄμμου κατόπιν τοῦ ἄλλου ὅ,τι εἴμεθα σήμερον.

(ἀκολοθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α ΣΩΗΡΟΥ

ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Μία μεγάλη ἀρετὴ δι' ὄλους, καὶ μάλιστα διὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σας, εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς φύσεως.

Ἡ φύσις ἢ ὠραία μὲ τὰς καλλονὰς τῆς, μὲ τὰ θέλητρά τῆς, μὲ τὴν ἀπλωμένην μεγαλοκρέπειάν τῆς, εἶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν υγείαν, τὴν εὐεξίαν, τὴν δύναμιν, τὴν δροσερότητα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματος· εἶναι ἱκανὴ ἀκόμη νὰ μᾶς δυναμώσῃ τὴν ἀντίληψιν, τὴν παρατήρησιν, τὴν κρίσιν μας, νὰ μᾶς δώσῃ τὸ εὐχάριστον συναίσθημα, ὅτι εἴμεθα ἄνθρω- ποι ἀνεξάρτητοι μὲ θέλησιν καὶ μὲ αὐτεξού- σιον.

Ὅλα αὐτὰ μᾶς τὰ δίδει ἡ φύσις, ἢ ὅποια δὲν εἶναι μόνον ἡ μεγάλη δότειρα τῶν ἀγα-

Προετοιμασία διὰ τὴν ἐκδρομὴν.

θῶν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ καλλίτερος διδάσκα- λος. Ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κόσμου δὲν περι- κλείουν ποτὲ τὴν σοφίαν, ποῦ εἶναι κατὰ- σπартος εἰς τὴν φύσιν. Ἄντι δὲ νὰ μανθά- νωμεν κατὶ διὰ μέσου τῶν βιβλίων καὶ μόνον, διατὶ νὰ μὴ ἀπευθυνώμεθα κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν φύσιν, ἢ ὅποια θὰ μᾶς τὸ διδάξῃ καλλί- τερον καὶ θὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσῃ σαφέστερον; Δι' ὄλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν τὴν φύσιν καὶ τὸ ὑπαιθρον, διότι αὐτὴ μᾶς δίδει τὴν σωματικὴν υγείαν, τὴν πνευματικὴν, τὰς γνώσεις καὶ τὸ ἠθικὸν σθένος.

Πρῶτον ἀπὸ ὄλα τὰ μέσα, μὲ τὰ ὅποια πλησιάζομεν τὴν φύσιν, εἶναι ὁ περίπατος καὶ αἱ ἐκδρομαί· δι' αὐτῶν ἀπομακρυνό- μεθα ἀπὸ τὸ στενόχωρον περιβάλλον τοῦ δωματίου μας καὶ φθάνομεν εἰς τὸν ἀνοι- κτὸν καὶ ἐλεύθερον ὀρίζοντα τῆς φύσεως.

Ὁ περίπατος καὶ αἱ ἐκδρομαί εἶναι τὸ προχειρότερον ἀγώνισμα καὶ ἡ καλλιτέρα παιδιὰ· ἐν τούτοις, ὑπάρχουν καὶ δι' αὐτὴν ὀρισμένοι κανόνες.

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

Είχαν βγάλει, βέβαια, από το κλουβί τα πεθαμένα πουλιά, και μάλιστα με την βίαν του ό κηπουρός επέταξε μακριά και το πουλάκι, που δέν είχε πεθάνει ακόμη. Τά επέταξε πρὸς τὸ μέρος, όπου είναι μαζωμένα ἕνας σωρὸς σπασμένα πράγματα, κοντὰ εἰς τὴν θύραν.

Ἐκεῖ ἐστέκετο μία κόρη δεκαπέντε περίπου ἐτῶν, ἡ ὁποία ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ἕνα παιδάκι ἐννέα χρόνων.

Ἡ κόρη αὐτὴ ἐφαίνετο, ὅτι ἀπέφευγε τὴν συγκέντρωσιν τοῦ κόσμου ἐκείνου, ἀλλὰ μὴ νομίζετε, ὅτι δέν παρακολουθοῦσε με ἀγωνίαν τὴν δημοκρασίαν, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἐστρέφοντο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν πρὸς τὸ ἄδειο σπιτί και τὰ βλέμματά τῆς ἐπηδοῦσαν ἀπὸ παράθυρο σὲ παράθυρο, ὡσάν νὰ ἤθελαν νὰ ἀνακαλύψουν ἐκεῖ κάποιαν προφιλή και ἀγαπητὴν φυσιογνωμίαν πίσω ἀπὸ τὰ κλειστὰ στόρια.

Ἦτο ἡ Νέλλη, ἡ ὁποία τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς ἐζήτησε νὰ ἰδῆ διὰ τελευταίαν φοράν τὴν δυστυχῆ Εἰρήνην.

Ὅταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὰς ἀποχαιρετιστηρίους ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας ἔκαμεν εἰς τινὰς φίλας τῆς, ἐμβῆκε δειλὴ μέσα εἰς τὸν κήπον τοῦ σπιτιοῦ τῆς Εἰρήνης, ὁ ὁποῖος ἦτο γεμάτος ἀπὸ κόσμον.

Και τοιοῦτοτρόπως ἡ Νέλλη εὐρέθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν δημοκρασίαν τῶν ἐπίπλων τῆς Εἰρήνης, παρέστη, μάλιστα, και εἰς τὸ σκληρὸν πέταγμα τῶν πουλιῶν τοῦ ἐπιχρύσου ἐκείνου κλουβιοῦ.

Ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τῆς παρατήρει με συγκίνησιν και με δακρυσμένα μάτια τὰ ἀψυχα ἐκεῖνα πουλάκια, τὰ πεταγμένα χάμω, ὅτε τῆ ἐφάνη, ὅτι ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἀνέπνεεν ἀκόμη. Ἦτο τὸ μικρὸ καναράκι, διὰ τὸ ὁποῖον ὠμιλήσαμεν πρὸ ὀλίγου.

Ἡ Νέλλη εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος, ὁ ἀδελφὸς τῆς, τῆ εἶπε τὸ τί ἀντελήφθη, ἐπῆρε τὸ πουλί με προφύλαξιν και προσέπαθησε νὰ τὸ ζεστάνῃ με τὴν ἀπαλὴν ζέστην τῆς ἀναπνοῆς τῆς μέσα εἰς τὰ χέρια τῆς, ἐνῶ ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τῆς, ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ πουλάκι ἐπεινοῦσε, τοῦ ἐμάζευσε μερικὸς σπόρους πεσμένους κατὰ γῆς.

Τὸ πουλί τοῦς ἐτίμπησε με πείναν και μίαν στιγμήν κατόπιν, ὅταν ὁ κηπουρὸς ἐπλησίασε πρὸς τοὺς μικροὺς, τὸ πουλάκι ἐφαίνετο, ὅτι εἶχαν ἀναστηθῆ.

Ὁ Παῦλος ἐβίαζε τὴν ἀδελφήν του νὰ τὸ πάρουν σπιτί των, ὅπου εἶχαν αὐτὸς ἕνα ὠραῖο κλουβί νὰ τὸ βάλῃ μέσα. Ἀλλὰ ἡ Νέλλη, ἀν και ἠσθάνετο πολλὴν ἀγάπην διὰ τὸ εὐμορφο ἐκεῖνο πουλάκι, ἀπήντησε με σταθερότητα, ὅτι αὐτὸ τὸ κανάρι δέν ἦτο ἰδικόν των και δέν ἠμποροῦσαν νὰ τὸ πάρουν χωρὶς ἄδειαν.

Τόση δὲ ἦτο ἡ ἐπιθυμία τοῦ μικροῦ ἀγοριοῦ νὰ κρατήσῃ τὸ πουλάκι, ὥστε ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν

γέρο-Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἀρχὴν δέν πολυκατάλαβε τί πραγματικῶς ἐζητοῦσεν ὁ μικρὸς. Ἐπειτα, ἀφοῦ τὸν ἠρώτησε μίαν ἀκόμη φοράν, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Παῦλον και τὴν ἀδελφήν του νὰ πάρουν τὸ προστατευόμενον πουλάκι σπιτί των.

— Ἰσια-Ἰσια, εἶπεν ὁ γέρον κηπουρὸς, ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα πράγματα τῆς δυστυχισμένης δεσποινίδος Εἰρήνης.

— Και πὼς εἶναι ἡ δεσποινίς; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ἡ Νέλλη.

— Πάντα θλιμμένη, ἀλλὰ ἔχει θάρρος σάν μεγάλη γυναίκα. Φεύγει ἀπόψε διὰ τὴν πρωτεύουσάν με τὴν μητέρα τῆς και τὴν παιδαγωγόν. Ἄ! αὐτὸ εἶναι φοδερὰ λύπη γιὰ ἑλούς μας!

— Εὐρύτε τί ἔχει σκοπὸν νὰ κάμῃ τώρα ἐκεῖ; ἠρώτησεν ἡ Νέλλη με συμπάθειαν, ἡ ὁποία δέν εἶχε διόλου περιέργειαν.

— Ὅσον γι' αὐτὸ δέν ξεύρω τίποτε. Αὐτὸ μόνον μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ δεσποινίς Εἰρήνη και ἡ μητέρα τῆς εἴμειναν ἕως σήμερον ἐδῶ με τὴν ἰδέαν, ὅτι θὰ ἐχρησίμευσον διὰ τὴν δημοκρασίαν. Μὰ αὐτὸ τὰς ἐλύπησε πάρα πολύ.

— Τί δυστυχία, τί λύπη! τὸ φαντάζομαι πόσον μιὰ μέρα ὡσάν τὴν σημερινὴν εἶναι θλιβερὰ δι' αὐτάς!

— Ἐχεις δίκαιον, κόρη μου.

— Και νομίζετε, εἶπε με δισταγμὸν ἡ Νέλλη, ὅτι ἡ δεσποινίς Εἰρήνη δέν θὰ ἐπαρνεῖν, ἀρά γε, με εὐχαρίστησιν μαζί τῆς τὸ πουλάκι αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀγαποῦσε, και τὸ ὁποῖον ὁ ἀδελφὸς μου και ἐγὼ ἠδραμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ σώσωμεν;

— Βεβαίως ὄχι, δεσποινίς, διότι ἡ δεσποινίς Εἰρήνη θὰ ἐπίστευεν, ὅτι ἀδικεῖ τοὺς πιστωτὰς τοῦ μακαρίτου πατρός τῆς, ἀν τοὺς πάρῃ ἔστω και αὐτὸ τὸ μικρὸ πουλάκι. Και ὅμως εἶμαι βέβαιος, ὅτι, ἀν βάλῃ και αὐτὸ τὸ πουλί στὴν δημοκρασίαν, δέν θὰ πιάσῃ παραπάνω ἀπὸ πενήντα λεπτά.

— Πενήντα λεπτά; και τὸ πιστεύετε αὐτό; παρατήρησεν ἡ Νέλλη, ἐνῶ τὴν ἰδίαν στιγμήν ἐδούλασε τὸν μικρὸν τῆς πορτομοναί.

Τὸν ἠνοιξεν, ἐπῆρε μερικὰ νομίσματα και τὰ ἔδωσεν εἰς τὸν Θωμᾶν.

— Πάρτε, σᾶς παρακαλῶ ἀφοῦ αὐτὸ τὸ πουλί μπορεῖ νὰ πουληθῆ, τὸ ἀγοράζω ἰδοῦ πενήντα λεπτά και αὐτὰς τῆς δεκάρες, ποῦ εἶναι παραπάνω, κρατήστε διὰ τὸν κόπον σας και τὴν καλοσύνην σας, διότι θὰ με ὑποχρεώσετε πολύ, ἀν δώσετε εἰς τὴν δεσποινίδα Εἰρήνην, πρὶν φύγῃ, τὸ καναρίνι αὐτό, ποῦ ἀγαποῦσε τόσο και τὸ ὁποῖον θὰ ἔλυπετο ἀν ἔχανε. Νὰ τῆς εἰπῆτε, ὅτι ἡ Νέλλη, ἡ παλαιὰ συμμαθήτριά τῆς, τῆς τὸ στέλλει, ὅτι δέν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὰς καλοσύνας, ποῦ τῆς ἔκαμε, και ὅτι θὰ τὴν συλλογίζεται πάντοτε. Εἴμπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε, κύρ-Θωμᾶ, αὐτὴν τὴν καλοσύνην;

— Δέν θὰ λείψω, δεσποινίς, ἀπήντησε με συγκίνησιν ὁ γέρον Θωμᾶς, εἰσθε μιὰ χρυσὴ καρδιά.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΑΕΙΩ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΑ'

Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος περιλαμβάνει τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων 151—180, ὅσαι δηλαδὴ δὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φύλλα 20—22].

151.— Αἶνιγμα.

Ἄν θέλῃς νὰ τεχνολογήσῃς,
θὰ μ' ὀνομάσῃς μετοχή,
και ἂν κάκου θὰ με συτανήσῃς
και δόκρυα θὰ διῆς μαζί.
Ἄλλαξε τὴν ὀρθογραφίαν,
και ὄνομα κύριο θὰ γίνω
και μέσ' ὀρχαία πολιτεία
αὐθαίρετα θὰ διευθύνω.
Τῆς μῆσῃ μου κόνεις ἂν κόψῃ,
ἀλλάζω εὐθὺς και φύσι και ὄψι,
και γίνωμαι — ἀπορεῖς σὸ θάμμα —
ἄλωγο και ἀψυχο ἐν τῆ ἄμα,
τὴν ἀνοῖξι, τὸ παλοκαίρι
με φύλλα και ἀνθία στολιομένο,
φθινόπωρο και τὸν χειμῶνα
γεμινὸ, χλωμὸ και ξυραμένο.
Μ' ἂν τὸ μαχαίρι πάλι ἀρποξῆς,
και τὸ μισὸ μου ξεκατοξῆς,
τότε δά, θαῖμα τῶν θαυμάτε ν,
ἐνῶ θαρρεῖς πὼς δέν ὑπόσχω,
μέσα σὲ δώματ' ἀθανάτων
στὴν οἰκουμένη μόνος ἄρχω.
(Ἄκ. Μαρίκα Νικολάου)

152.— Ἀνεκδοκίχης.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμετων λέξεων ἀποταλοῦν γινωστὸν Κέταυρον 1) πόλις γεωγραφική, 2) τροφή, 3) ὄργανον μουσικόν, 4) πορθημὸς τῆς Ἀσίας, 5) ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς.
(Ἄκ. Ἀθηνᾶ Πανᾶ)

153.— Γραμματόγριφοι.

Βγάλε Α και βάλε Υ
και θὰ ἰδῆς εἰς τὴν στιγμήν,
πὼς τὰ ζῆτα θὰ ἀφήσω
κι' εἰς τὰς νήσους θὰ πηδήσω.
(Ἄκ. Ἰωάνν. Μαζοκόκος)

154.— Τρίγωνον.

. . . . . πόλις
. . . . . πράγματα
. . . . . μέλος τοῦ σώματος
. . . . . ἄνθος
. . . . . γράμμα

Τὸ τρίγωνον ἀνάγινωσκται ὀριζοντίως και καθέτως.
(Ἄκ. Ἰωάνν. Α. Ἑλληνιάδης)

155.— Ἐρώτησις.

— Ποῖον ἑλληνικὸν ὄνομα ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων γραμμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον εἶναι γαλλικόν.
(Ἄκ. Φωφῶ Ι. Ἀναστασιάδου)

156.— Καρικινδόν.

Ποῖον ὄνομα ζῆου και ἀντιστρόφως κατὰ σὺλλογὰς ἀνεργισκόμενοι μένει πάλιν τὸ ἴδιον;
(Ἄκ. Δωδοναία)

157.— Περὶ βλήμα.

Τεσσαράκοντα περιηγηταὶ εἰσέρχονται εἰς ἐν ξενοδοχεῖον και λέγουσιν, ὅτι θέλουσιν νὰ διανυκτερεύουσιν εἰς αὐτό. Ὁ ξενοδόχος αὐτὸς εἰδήθη με τὸν ὄρον ἀπὸ τὰ 7 δωμάτια, ποῦ εἶχε τὸ ξενοδοχεῖον, νὰ τοῦ ἀφήσουν ἐν δὴ τὸν ἴδιον και εἰς τὰ ἄλλα νὰ κοιμηθοῦν σὺν ἄρτιοι, ἀλλὰ περιττὸς ἀριθμὸς τοῦ δέσφεται. Πὼς διεμαρτύρησαν τὰ δωμάτια;
(Ἄκ. Ἀφαντός)

158.— Στοιχειόγριφοι.

Εἶμαι νήσος τοῦ Αἰγαίου
ἂν με ἀποκεφαλίσῃς
και τὸν τόπον κατεδάξῃς,
θὰ σοῦ διῆς ποῦ βαδίζεις
(Ἄκ. Ὀραία Βοσκοπούλα)

159.— Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.

— Ποῖα νήσος γίνετα ὄρος ἂν χάσῃ τὸ πρῶτον τῆς γράμμα;
(Ἄκ. Θεοφάνης)

160.— Περιπέζον.

— Ποῖον πρῶτον στολιζεῖ ἕλιν τὸν κόσμον;
(Ἄκ. Σ. Κ. Μακρίδης)

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρὸς σύνθεσιν διηγήματος

Ὡς πρῶτον διαγωνισμὸν εἶχομεν προτείναι σύνθεσιν πρωτοτύπου διηγήματος μὲ θέμα: *Μία παιδικὴ ἀρετὴ*. Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον μᾶς ἐστάλησαν 58 ἔργα.

Ἐκ τούτων ἐκρίθη ἀξίον τοῦ βραβείου τὸ διήγημα: «*Ἀγαθότης ψυχῆς*», σταλὲν ὑπὸ Γ. Ε. Τ. ἀξίον δὲ πρῶτου ἐπαίνου «*Ὁ μικρὸς μάγειρος*» σταλὲν ὑπὸ Κ. Κ.

Βραβεῖον εἶναι κομψὸν μελανοδοχεῖον τραπέζης, προσφερθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Β. Κιολεμένογλου, λατροῦ. Τὸ βραβεῖον τοῦτο θὰ δοθῆ εἰς τὸν βραβευθέντα Γ. Ε. Τ. τὴν 3 προσεχῶς, Ἀπριλίου, καὶ τοῦτο διὰ τὴν ἰδίαν, ἀν θὰ σταλῆ διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ καταγγελίαις τις, ὅτι εἶναι ἀντιγραφή.

Τὰ ὀνόματα τοῦ βραβευθέντος καὶ ἐπαινεθέντος θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ 22 *Παιδικόν*.

Ἐπὶ τούτοις ἐκρίθησαν ἄλλα εὐφρόνου μνείας τὰ ἔργα, αἵτινα μᾶς ἀπέστειλαν τὸ *Χρυσάνθεμον*, *Ναντάκις*, *Θιναρδύρας*, *Γ. Ι. Χ' Γεωργιάδης*, *Ἡμερώτισσα*, *Γρ. Κυβίλη*, *Γέρου τοῦ Μωριά*, *Ἀλιέ. Α. Πατήρας*.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΓΑΘΟΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Εἰκοσιμία Μαῖον, τί χαριόσυνος ἡμέρα!

Δυὸ ἀδελφάκια, ὁ Κωνσταντῖνος, ξανθὸ ἀγοράκι δώδεκα ἔτων, καὶ ἡ Ἐλενίτσα, κατὰ δύο ἔτη μικροτέρα του, εἶχαν μαζὶ τὴν γιορτὴν τῶν. Ὁ πατέρας εὐρίσκειτο εἰς τὴν Σμύρνην διὰ κάποιαν ὑπόθεσιν του, ἐνῶ ἡ μητέρα εἰς τὸ σπίτι ἐτοίμαζε ὅ,τι ἐνόμιζε καλλίτερον διὰ τὴν γιορτὴν τῶν παιδιῶν τῆς.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας, τὰ δύο παιδιὰ, γεμάτα ζοῆ, χαρὰ καὶ γέλια, ἔτρεξαν σπίτι των, ὅπου τὰ ἐπερίμεναν ἀνυπόμονα τόσα ἄλλα παιδάκια, ἐξαδέλφια καὶ φίλοι καὶ συντρόφοι, καθὼς καὶ πολλοὶ συγγενεῖς μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἡ μητέρα ὁμῶς, ἅμα τὰ εἶδε, σὰν νὰ ἀπόρρεσε καί, πρὶν ἀκόμη τ' ἀγκαλιασθῆ καὶ τὰ φιλήσῃ γλυκὰ-γλυκὰ, τὰ ρώτησε:

— Ποῦ εἶναι, Ντῖνό μου, τὸ ἀεροπλάνο σου, τὸ Τσέπλιν σου, πῶς τὸ λές; Δὲν ἔλεγες τὸ πρῶτ' ὅπως θὰ τ' ἀγοράσῃς ἀπὸ τὸ μεγάλο μαγαζὶ, ποῦ τῷχει στὴ βιτρίνα; τὸ παραμόνευες ἀπὸ τὸσον καιρὸ! Δὲν μιλᾷς; τί ἔκαμες τὰ εἴκοσι γρόσια, ποῦ βγάλαμε τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὸν κουμπαραῖ σου; Καὶ σὺ, Νούλα, καὶ σὺ μὲ ἄδεια χέρια; Μὰ τί, λοιπόν, δὲν πῆρες τὸ ψαλιδάκι, ποῦ τόσο λαχταροῦσες; Τί; αἱ;...

Δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη καὶ ὁ μικρὸς Κωνσταντῖνος τῆς λέγει μὲ ζωηρότητα:

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, μαμά. Γυρνώντας ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν, ἐνῶ ἐπηγαίναμε μαζὶ μὲ τὴν Νούλα στὸ μεγάλο μαγαζὶ, ποῦ ἔχει τὸ ρεοπλάνο μου, εἶδαμε στὴν ἄκρην τοῦ δρόμου τὴν γοργὰ Δέσποινα μὲ τὸ μικρὸ ἔγγονάκι τῆς καὶ ἀπλώνε τὸ χέρι καὶ ζητοῦσεν ἡ καυμένη ἐλεημοσύνη γιὰ νὰ τᾶνε, γιατί, ἔλεγε, πῶς δυὸ μέρες ἦσαν γηστικοί. Δὲν ξέρεις, μαμά, πῶς τὸς ἐλυπήθηκα.

— Ἀχ! κ' ἐγώ, πῶς τοὺς λυπήθηκα, διέκοψεν ἡ Ἐλενίτσα.

— Ἀμα μᾶς εἶδε νὰ περνοῦμε ἀπὸ μπρὸς τῆς, μᾶς εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή: «*Νὰ ζήσετε χρόνια πολλά, παιδάκια μου, μὲ τὴν γιορτὴν σας, δώστε καὶ στὸ μικρὸ μου μὴ μικρὴ βοήθεια, πεινάει τὸ καυμένο*». Ἀχ! νὰ τῶβλεπες, μαμά μου, πῶς μᾶς κύτταζε τὸ καυμένο!

— Ἀχ! τὸ καυμένο, τί ἀδύνατο ποῦ ἦταν! διέκοψε πάλι ἡ Ἐλενίτσα.

— Στὴν ἄλλη γωνιὰ τοῦ δρόμου, ἐπανέλαβεν ὁ μικρὸς Ντῖνος, ἕνας ψωμᾶς πωλοῦσε φρέσκα ζεστὰ ψωμάκια, σὰν κ' αὐτὰ, ποῦ ἔχουμε ἐπάνω στὸ τραπέζι. Δὲν βιάσταξα καί, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ τίποτε, πῆρα δυὸ ψωμᾶ ἀπὸ δέκα γρόσια τὸ ἕνα καὶ ἔδωσα ἕνα στὴ γοργὰ Δέσποινα καὶ ἕνα στὸ Σωτήρι, τὸ ἔγγονάκι τῆς. Ἀμα μὲ εἶδε ἡ Νούλα, ζούλεψε, ἔβγαλε ἀπ' τὸ τσαντάκι τῆς τὰ δέκα γρόσια τῆς καὶ τᾶδωσε κ' αὐτὰ στὴ γοργὰ Δέσποινα. Ποῦ νᾶβλεπες τὴν χαρὰ καὶ τῶν δυῶ, μαμά μου! Κατάλαβες τώρα;

— Κατάλαβα, κατάλαβα, χρυσᾶ μου παιδιὰ, ἀπήντησεν ἡ εὐτυχισμένη μητέρα, σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς τὰ δυὸ ἀγγελούδια τῆς κατάλαβα τί χρυσὴ καρδιά ἔχετε. Μὰ καὶ ἡ Νούλα, Ντῖνό μου, δὲν σὲ ζούλεψε, ὅπως λές, μόνον ἔδειξε κ' αὐτὴ τὴν καλὴ καὶ συμπονετικὴ καρδιά τῆς.

Καὶ σηκώνοντας τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἅγιο καὶ σεμνὸ εἰκόνημα:

— Σὺ, Χριστέ μου, εἶπε, Σὺ δίνε τα χρόνια πολλά καὶ εὐτυχισμένα, Σὺ φώτιζέ τα. Σὺ, ποῦ μόνον ἀγάπη μᾶς πρόσταξες γιὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχισμένους ἀδελφούς μας.

Καί, ἀφοῦ τὰ ξαναφίλησε γλυκὰ-γλυκὰ καὶ τὰ εὐχήθηκε μὲ ὅλη τὴν καρδιά τῆς μητέρας, ἐκάθησαν ὅλοι εὐθθυμοὶ καὶ χαροποὶ γύρω εἰς τὸ γιορτερὸ τραπέζι, ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴν ἅγια καὶ εὐσπλαγχνικὴ πράξι τῶν δύο ἀγγέλων.

Γ. Ε. Τ.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ἜΡΓΟΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΓΕΙΡΟΣ

Ποῦδς δὲν ξέρει τὸ εὐμορφο νησί τῆς Ἰαπωνίας; Λοιπόν, στὸ Τόκιο, τὴν πρωτεύουσά του, ὑπῆρχε οἰκογένεια τοῦ Τσὶν-τσὶν, ἀλλὰ κακὴ - κακῶς κατεστράφη καὶ ἔμεινε μόνον ἕνα παιδί, 13 χρονῶν. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶχε μανία στὴ μαγειρικὴ. Ἔγεινε τὸ λοιπὸν ὑπάλληλος σ' ἕνα μαγειρεῖο τοῦ πσιὸ ἀριστοκρατικοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τόκιο. Τὸ παιδί ἦτο εὐγενικὸ στοὺς τρόπους καὶ ὁ μάγειρος τὸ εἶχε σὰν ἀληθινὸ παιδί του.

Ἄν ὁμῶς τὸ παιδί ἦτο ὀλομόναχο καὶ ὀρφανό, ὁ καυμένος ὁ μάγειρος ἦτο πσιὸ δυστυχῆς. Πῶς, δὲν μοῦ λέγετε, νὰ ζήσῃ τὰ ἑννέα παιδιὰ του, τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναικόουλα του;

Μία ἡμέρα ἀπ' τὴν ἀπροσεξία του ἦναψε

ἕνα ξύλο καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ καίεται τὸ μαγειρεῖον. Ὁ μάγειρος ἦτο ἀπηλπισμένος, βέβαια, ὄχι μόνον ποῦ δὲν θὰ τὸν ἀνέβαζε τὸν μισθὸ του ὁ ἰδιοκτῆτης, ἀλλὰ θὰ τὸν ἔβγαζε καὶ ἀπ' τὴν θέσιν του. Τὸ παιδί ὁμῶς τὸν ἔσωσε μὲ τὰ εὐμορφα λόγια του.

— Ἀφέντη, μὴ φοβᾶσαι ἐγὼ θὰ πῶ, ὅτι ἔκαμα τὴν ζημίαν, καὶ ἄς μὲ διώξῃ ἐσὺ εἰσαι οἰκογενειάρχης ἄνθρωπος καὶ εἶναι κρῖμα νὰ χάσῃς τὸν μισθὸ σου...

Τί νὰ κάνῃ ὁ μάγειρος, ἅμα εἶδε τέτοια μεγάλη θυσία; Βέβαια, ἔπρεπε νὰ δεχθῆ, καὶ ἐδέχθη, ἀφοῦ εἶχε στὸ λαιμὸ του τόσες ψυχές.

— Πάρτε λουλούδια εὐμορφα! ἐφώναζε τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ διωγμένο εὐγενέστατο Ἰαπωνεζάκι, ποῦ ἔγεινε πωλητῆς τῶν λουλουδιῶν.

Ὁ μάγειρος εἶχε πάρει ἕνα λαχείο καὶ ἐκέρδησε τὸ τρίτο κέρδος. Καὶ ὄριστε ὁ κ. μάγειρος ἐξοχότατος φαλακρὸς Ἰαπωνέζος Χε-λο-φι-νι-οῦ.

— Πάρτε λουλούδια διαλεχτά, ἐφώναζε τὸ καυμένο ἀγόρι.

— Δόσε μου ἕνα μπουκέτο... καλὸ παιδί.

— Ἀμέσως, κύριέ μου.

Ὁ μάγειρος ἐκάθητο στὸ παράθυρο. Ἔσκυψε νὰ διῆ τὸν ζωηρὸ πωλητῆ. Τὸ χέρι του σταματᾷ τώρα νὰ γράψῃ τὴν χαρὰ τους, ὅταν ἐγνωρισθῆκαν. Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ὁ μικρὸς πωλητῆς ἔγεινε ἕνα πλούσιο ἀρχοντοπαιδο.

Καὶ μήπως δὲν τοῦ ἀρμόζει αὐτό; Ποιὸ παιδί εἶναι ἐκεῖνο, ποῦ προτιμᾷ νὰ προσβληθῆ ἀπ' τὸν κύριό του, νὰ διωχθῆ ἀπ' τὴν ἐργασία του, διὰ νὰ σώσῃ ἕναν ἀπρόσπικτο μάγειρο;

Κ. Κ.

ΜΗ ΚΡΙΝΕΤΕ ΕΚ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

Τὸ λευκὸν πανίον.

Ἐν παιδίον περιπατοῦσε μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὴν παραλίαν. Ἐξαφνα ἀφίνει μίαν φωνὴν χαρᾶς καὶ δεικνύει εἰς τὴν μητέρα του τὸ πανίον μᾶς λέμβου, ἡ ὁποία ἐπρόχωρει μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα.

— Τί λευκὸν πανίον ὅπως τὸ γάλα! Πῶς λάμπει εἰς τὸ μέσον τῶν κυμάτων!

Ἡ μήτηρ ἐχαμογέλασε χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Ἀλλὰ πάραυτα ἡ λέμβος πλησιάζει εἰς τὴν παραλίαν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα, τὸ δὲ παιδίον ἐκπλήττεται.

— ὦ! Ἰδέτε, μήτηρ μου, αὐτὸ τὸ πανίον, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζα τόσον λευκὸν καὶ καθαρὸν, εἶναι ὑπόφαιον καὶ κηλιδωμένον ἀπὸ λάσπην καὶ σκόνην! Πόσον ἠπατήθην!

— Τέκνον μου, εἶπεν ἡ μήτηρ, λαμβάνουσα εἰς τὰς χεῖράς τῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου, μὴ κρίνης τίποτε ἀπὸ μακρὰν. Πόσαι ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους συνειδήσεις ὁμοιάζουν μὲ τοῦτο τὸ πανίον! Λάμπουσαι ἀπὸ μακρὰν, φαίνονται ὁμῶς κηλιδωμένα καὶ ἀκάθαρτοι, ὅταν ταῖς πλησιάζουν. Δὲν πρέπει νὰ κρίνωμεν τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ ἔξωτερικου, καὶ πρέπει νὰ συνδεώμεθα μόνον μὲ ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ γυνναία καὶ καθαρά ψυχὴ μᾶς εἶναι γνωστή.

(Μετᾶφρασις)

ΚΤΙΣΘΗ Π. ΣΑΡΩΤΑΣ

καταγγελλομένους, όπως απολογηθώσιν εντός της ερχομένης εβδομάδος δι' επιστολής των προς εμέ· αν δέν τό κάμουν, τούς αποκλείω επί δύο μήνας από τούς διαγωνισμούς και την συνεργασίαν.

Ο Καρδιαλγής διαμαρτύρεται, υποστηρίζων τό ψευδώνυμόν του. Θέλει και καλά και σώνει να είναι... καρδιαλγής. Έγώ, αν άνταστην εις αυτό, είναι, ότι θέλω οι μικροί μου φίλοι να είναι γεμάτοι από αισιοδοξίαν και φαιδρότητα· αυτό είναι μέγα στοιχείον διά την ζωήν. Όσον άφορῃ τούς διαγωνισμούς, των Παιδικών άσκήσεων, οδοι είναι διαρκείς και καταλαμβάνουσι ανά τρία φύλλα· άτοι 30 άσκήσεις. Ούτω σήμερον προκηρύσσεται ο ΙΑ' διαγωνισμός των Πνευματικών άσκήσεων. Είς τό γράμμα σου πρέπει να σημειώνεται πάντοτε τό άληθές όνομα και ή διεύθυνσις.

Μάλιστα, Βηθλεὴμ Γιαννακούλια, και εγώ είμαι με την γνώμην της φίλης σου· τό ψευδώνυμον αυτό δέν είναι κατάλληλον, έπλεξε άλλο. Σε εύχαριστώ διά τή αίσθημά σου και διά την άγάπην, την όποιαν διδάσκεις τά αδελφία σου να έχουν προς τό Παιδικόν.

Αφροουσιφανωμένη νίκη, σιτίλε την μετάφρασιν, περί της όποιας γράφεις. Καταγγέλλεις επίσης την Κλυταιμνήστραν, δι' άντέγροψα τον 123 γρίφον από τον «Φάρον». Καλώ την Κλυταιμνήστραν ν' απολογηθῃ εντός της εβδομάδος· άλλως αποκλείεται επί ένα μήνα της συνεργασίας και των διαγωνισμών.

Η Άνοιξιάνιτη πραιία μου στέλλει διά τό γλυκό φιλάκι, που τη; έσαιλα, ένα όλόθερμο φιλί. Αι Πνευματικά άσκήσεις κατατάχθησαν εις την σειράν των.

Η Ζωή Α. Γκιουλιεταμπόουλου όνομάζει τό «Απ' Όλα» δασιν εν έρημῳ. Τα έργα σου παρεπέμφθησαν εις την έπιτροπήν.

Σύ, αγαπητόν μου Παιδικόν, γράφει ή Τρελλή γαντοπούλα, είσαι ό μόνος σύντροφός μου, ού κατορθώνεις να με άνταρῳύης και να με παρηγορήσῃς. Σε εύχαριστώ διά τή αίσθημά σου και διά τον ένθουσιασμόν σου προς τό Παιδικόν. Φαίνεται, ότι τά γράμματα των αδελφών σου παρεπλανήθησαν.

Λέχομαι, Ιωάνν. Γρ. Βεϊρετζῆ, έργα· εν τούτοις, λάβε επί όψιν ότι προτιμώνται τά μικρά και τό μη προσερχόμενα εκ μετάφράσεως.

Ο Γεώργιος Θ. Γεωργιάδης εις εν ένθουσιώδες γράμμα του μου γράφει τός κρίσεις του διά τά παιδιά της «Μικράς άποικίας». Είναι προ πάντων γοητευμένος με τον Μαριάν. Επίσης μου αναφέρει, ότι εις τό Ύψωμαθειά ύπάρχει εις και μόνος έφημεριδοπόλης, από τον όποιον άνάρπαστον γίνεται τό Παιδικόν, συμβαίνει δε πολλάκις να τελειώνουν τά φύλλα του έφημεριδοπόλου εκείνου, χωρίς να Ικανοποιηθουν όλοι οι άναγνώσται του Παιδικού.

Όχι, δέν θέλω, Κεμα του Βασπόρον, να κάμω να λυπηται ένα παιδί, τό έποιον κλέπτει 15-20 λεπτά από τά μαθήματά του διά να σε γράφῃ. Λοιπόν, δέν σε θεωρώ κόλακα ούτε φλύαρον. Γνωρίζω τά αισθήματά σου και δέν σε παρεξηγώ.

Η Μαρία Α. Οικονόμου συνείδεναι την διά τό πτωχά παιδιά συνηγορίαν της (γρ. 50, τά όποια εν καιρῳ κατεχωρήσομεν) με μίαν πολύ ευγενή επιστολήν. Την συγχαίρω διά τή φιλάνθρωπα αισθημάτά της.

Την Ναθαλίαν Α. Άδαμαντίδου, ή όποια έγνώρισαν όλως τυχαίως τό Παιδικόν και κατενθουσιώσθη με τά περιεχόμενά του, εύχαριστώ διά τός κρίσεις της. Μόνον εις τό Παιδικόν δέν κάμουμεν έγγραφός εκτός διά τά σχολεία, τά όποια λομβάτουν πολλά ταύτοχρόνως αντίτιλα.

Διετίδασσ τά συγχορητήριά σου, Έμμ. Εύσταθιάδη, εις τούς συνεργάτάς μου και σε εύχαριστώ διά τά «τρυφερά σου αισθημάτα».

Ο Νεομηνιασολίτης άρχίζει τό γράμμα του με την εξής άρχήν: «Δέν ξεύρετε πόσον σε; ζηλεύω, άλλόγμος δεσποινίς, που έχετε τόνους πολλούς φίλους. Άκριβώς δε ή ζήλεια μου αυτή με κάμνει να σας γράφω σήμερον άλλας λέξεις, διά τών όποιων θα έννοησεται, ότι και εγώ έπιθυμώ να καταταχθώ εις την λεγώσια των φίλων σας». Σε

δέχομαι πολύ εύχαριστως, φίλε μου, και σε παρουσιάζω προς όλους τούς αγαπητούς μου φίλους, οι όποιοι θα γίνουν τοιουτοτρόπως και φίλοι σου.

Τό Διαβολάκι του Ιωακείμειου μου γράφει εν άκτενές γράμμα και ζητεί να μάθῃ, αν άπαντά μόνον εις τός επιστολόσ των άνηλικών και δι' αυτό τό παραμελώ. Όχι, φίλε μου, αι επιστολαί όλων γίνονται δεκταί με πολλήν χαράν και εις όλους προσπαθώ να άπαντήσω· με τί τό γίνῃ όταν σε;ς, που αγαπάτε τό «Απ' Όλα», ελοθε τόνους πολλοί και ό χώρος της άλληλογραφίας τόνους περιωρισμένος;

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλω εις την Άννα Ουζούνη, δέχομαι εύχαριστως τό ψευδώνυμον της αδελφής σου και σε εύχομαι περσοτικά δι' όσα σου μου γράφεις· τί να γ.νη, φιλιότη, αι δοκιμοσίαι είναι δι' ήμάς, άπειτείται ύπομονή και ψυχική γαλήνη, τότε αὐται δέν μας καταβάλλουν — τον Γρηγόριον Καρακουεόγλου, ό όποιος περιμένει με άγαπίαν τον ώραν, που μοιράζει ή διδασκαλίσα του τό Παιδικόν κάθε Σάββατον — τό Τρυποκέριδο, τό όποιον καιρετῃ την Σαφω και τό Ζιζάνιον του Ιωακείμειου, τό έπιχρουν άφρολόγιον έπιφυλάσσεται ως βροβαίον ώραιού διαγωνισμοῦ, έτοιμασθήτε διά τός έπιλήξεις, που σας έτοιμάζει τό Παιδικόν — και την Άηδύνα του Βασπόρον, της όποιας δέχομαι τό ψευδώνυμον και έπιμερωτό τό φιλάνθρωπα αισθημάτα.

Έγκριθέντα έργα: «Τό πτωχό» Μεγαλοσχολίτον, «Σκέψεις» Ν. Ψάθη, «Ρόδον και εδωλαγχία» Ζ., «Τό τρυφό» Μενελάου Κωνσταντινίδου, «Ένα όνειρο» Κ. Καζέπη.

ΕΙΡΗΝΗ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Αποστολαί εις τό «Απ' Όλα».

Κατάλογος Θ'

Table with 2 columns: Name and Amount (Γρ.). Lists names like Πέτρος και Αδρ. Καραγδῆ, Ερμής, Καράλαμπος Χ' Μαισιτιάδης, Ζωηρά Ν. Αναστασιάδου, Χερσίλεια Καραφούλλη, Όλγα Ίερεμιάδου, Δημοσθένης Α. Ζαχαριάδης, Β. Καραστίνος, Νικόλ. Θ. Ραφτόπουλος, Θεολόγος Ο. Αολαϊδης, Γεώργιος Ποταμιάνος, Δημ. Σαμακοβίλης, Ζιζάνιον Έλιμπίος, Ζιζάνιον Ζαγορησιου Ε' γυμνασιού, Νικόλαος Α. Αολαϊδης, Θεολόγος Α. Αολαϊδης, Δήμος Καζέπη, Ανδρ. Χ Ζαχόπουλος, Αντώνιος Φ. Πρίντζη, Αικατερίνη Χ. Καραγατινοπούλου, Χ. Κ. Σταθάκης, Ελένη Παπαδοπούλου, Αικατερίνη Μόγλα, Ιωάννα Κέβουρα, Ελένη Τσάλη, Νεονίη Νέτη, Ελένη Αλεξάνδρου, Τρυποχόρη Μαυρογαλάστου, Εύαγγελία Παπαδοπούλου, Αλέξανδρος Κωνσταντινίδης, Άριστιδης Βουζδούτης, Παύλος Κωνσταντινίδης, Κωνστ. και Ράδος Θεοδωρόπουλοι, Ζεζής, Άνθος του άγρου.

Γρ. 294.-

Εκ των προηγούμενων καταλόγων 2330.75

Εισπραχθέντα εν όλῳ Γρ. 2624.75

